

INGEROEPEN OORDEEL

Twee predikaties door ds W.C. Lamain in de oorlogsjaren
Psalm 58 vers 10 t/m 12 en Daniël 12 vers 10

VOORWOORD

Geachte Vrienden!

Hoewel het mijn gewoonte niet is bij het uitgeven van predikaties, een inleidend woord te doen voorafgaan, wil ik bij deze uitgave een uitzondering maken.

Niet lang na het beëindigen van de oorlog kwam van verschillende zijden het verzoek tot uitgave van de predikatie uit Psalm 58: 10: 12, die thans het licht ziet.

Vooraf ook uit mijn vorige gemeente Rotterdam-Zuid, waren er vele vrienden die hun begeerte te kennen gaven om die preek, gedaan in de bange bezettingstijd, in hun bezit te mogen hebben als een blijvend aandenken.

Op Zondag 7 februari 1943 werd genoemde predikatie door ons gehouden in Rotterdam-Zuid. Bij het lezen van de 58ste Psalm troffen mij de laatste verzen in het bijzonder. 't Was of de Heere mij er stil bij zette. Nog nimmer had ik die verzen gelezen zoals op dat ogenblik. Die woorden bleven mij bij niet alleen, maar het behaagde de Heere, over de zaken in die tekst opgesloten, licht te geven. God bond die waarheid op mijn hart, zodat ik die woorden niet meer kwijt kon. Met enige vreeze, (het was zulk een boze tijd) bereidde ik mij voor, om die stof 's zondags te behandelen.

Hoewel grote voorzichtigheid nodig was in die dagen, daar toch keer op keer geheime politiemannen de kerk bezochten, om nauwkeurig acht te geven op de predikaties die gedaan werden, was 't mij onmogelijk een andere tekst voor die zondagmorgen te vinden. De vreeze voor de vijand, voor gevangenis en concentratiekamp viel een ogenblik weg, en de Heere schonk mij zelfs grote blijmoedigheid in de overdenking van de waarheid.

Hoe duidelijk toonde de Heere mij de volvoering van Zijn Goddelijk recht, zowel in Christus voor al Zijn volk, alsook tegenover landen en volkeren, ja personen die Gods volk benauwden, en de hoogheid Gods niet aanzagen.

Met veel ruimte en opening mocht ik die zondagmorgen het Woord bedienen. Duidelijke blijken had God ook in die week gegeven dat Hij regeerde en dat Hij de riem des geweldigen ontbindt: Sicilië was gevallen; Stalingrad was weer in de handen der Russen gekomen. In de nieuwsbladen was het vermeld, dus het was publiek geworden voor heel de wereld.

Met een enkel woord slechts had ik die woorden aangestipt; in een enkele zin slechts.

Wat het gevolg was? Ik werd ter verantwoording geroepen. Onder de grote schare die van week tot week opkwam, hadden zich spionnen gevoegd, die de preek hadden opgenomen en later bleek dat zij meer van mijn preek hadden, dan ikzelf opgetekend had.

De dag en het uur werden bepaald waarop ik mij te verantwoorden had. Vele stormen staken in mijn gemoed op, en veel waren de slingeringen waaraan ik inwendig werd blootgesteld. Vanuit Terneuzen, waar ik des donderdags preekte, schreef ik mijn Kerkenraad, die van de zaak niets afwist. **In mijn gedachten zag ik mij al weggevoerd van mijn geliefde gemeente, en van mijn vrouw en zes kinderen.**

Ik schreef hun wanneer ik niet weer terugkeren mocht, dat ik hoopte dat de Heere het met hen en de gemeente wel maken mocht, en verzocht hun mijn vrouw en kinderen niet te vergeten.

's Maandagsmorgens moest ik verschijnen aan "het Haagse Veer" te Rotterdam. 's Zondags tevoren preekte ik in 's Gravenpolder. Mijn hart was bezwaard, wetende dat de barmhartigheden der goddelozen wreed waren. **'s Middags moest ik juist de 10de Zondag verhandelen over de Voorzienigheid Gods. Als naar gewoonte las ik het gedeelte van die Catechismus voor. Toen ik kwam aan de woorden: aangezien dat alle schepselen alzo in Zijn Hand zijn dat zij tegen Zijn wil zich noch roeren noch bewegen kunnen, nam God al mijn bezwaren weg.**

Welk een kracht, ja welk een Goddelijke kracht lag er in die woorden voor mijn ziel.

Wat daar stond is altijd wel waar, maar zullen wij het profijt er van hebben, dan moeten de woorden zaken worden in ons hart. Mijn ziel werd verruimd. God schonk om Christus' wil mij een weinig geloof, zodat ik mij met al mijn zaken in Hem verliezen mocht, niet wetende wat het einde zou zijn. Wat God zou doen was goed. Ik had niets meer te zeggen. En dat is wat een weldaad, want de meeste tijd in ons leven is het zo anders. Meer dan een uur werd ik ondervraagd op die maandagmorgen. De Heere beschaamde mij niet, maar schonk zelfs in 't eind grote vrijmoedigheid. Ik kreeg zelfs genade om te getuigen van die God, die op aarde richt. Veel was er aan dat verhoor in mijn hart voorafgegaan. Zwaar was de strijd geweest. Wat is toch de mens uit en van zichzelf? Voor een zuur gezicht verloochent hij de waarheid als God hem niet bewaart.

Toch heb ik daar mogen ondervinden, de bevestiging van wat Christus eenmaal sprak tot Zijn discipelen, dat wanneer zij ter verantwoording geroepen werden, niet bevreesd en bekommerd moesten zijn, wat zij spreken zouden, maar dat God het hun in die ure zou geven. God is een waarmaker van Zijn Woord, en onze ontrouw doet Zijn getrouwheid niet teniet. O, dat onze ziel altijd die God mocht roemen en prijzen.

Goed van God en slecht van onszelf spreken, dat betaamt ons te allen tijde.

Met enige vrijmoedigheid mag ik wel zeggen, dat ik onder dat verhoor ervaren heb, wat het is, door God beschermd en door de engelen omringd te worden, in bange uren. Ook wat een sterkte het is, om gedragen te worden op de vleugelen des gebeds. Achter Christus, dat Gezegende Schild van de Kerk, is het alleen maar veilig en goed, en Zijn eeuwige voorbede geeft kracht in nood en dood.

Och, dat wij meer met Hem ophadden, en dat wij Hem meer mochten benodigen.

De preek van die zondagmorgen was door een lid der gemeente opgetekend. Verschillende exemplaren waren gestencild, maar zijn toen niet verspreid geworden. Daar nu het herhaald verzoek kwam tot de uitgave van die predikatie, heb ik er tenslotte toe besloten. Enkele zinnen die betrekking hadden op de oorlog in die dagen, heb ik er nu uitgelaten, en hem zodanig gewijzigd en omgewerkt, dat zij te allen tijde gelezen kan worden ook in de vacante kerken. De hoofdzaken zijn hetzelfde als op die morgen toen ik hem uitsprak. Hoezeer overtuigd vrienden, van het onvolmaakte en gebrekvolle, ook in deze preek (waarover God Zelf in het bloed Zijns Zoons verzoening mocht doen) wil ik de gemeenten en de vrienden, zowel hier als aan de overzijde van de Oceaan in het verre Amerika niet teleurstellen, maar deze predikatie het licht doen zien. Voor mij persoonlijk liggen er dierbare herinneringen aan ten grondslag, de Heere mocht het eenvoudige woord voor anderen ten zegen stellen.

Vrienden, de tijd is voorts kort, en de toekomst des Heeren genaakt. God gaf ons in Zijn grote ontferming een korte verademing, na de vreselijke wereldoorlog, die zoveel leed, verwoesting en ontarding medebracht over geheel de wereld. Achter de schermen is het alweer oorlog, en hoe lang zal God het nog uitstellen, dat andermaal naar de wapenen gegrepen zal worden?

Nederland danst en springt en viert feest, maar het is te vrezen, dat God op weg is met het oordeel van vernietiging. O, dat wij ons haasten mochten om onzes levens wil. Zonder wedergeboorte kan niemand het Koninkrijk Gods zien. Dat onze grootste bekommernis mocht zijn om met God verzoend, door het bloed des Lams, geborgen te worden in Christus als in die Rots der ontkoming, Sela -Machlehoth (Sam. 23: 28).

Bij de predicatie van Psalm 58: 10-12 heb ik nog gevoegd een predicatie, ook gehouden in de oorlogsdagen, als vrucht van persoonlijk onderwijs dat God mij gaf, in die benarde tijden.

Groot was allerwegen de ellende. 't Was elke dag wat anders. Persoonlijk was het vaak benauwd, omdat het niet benauwd was, hoewel bij ogenblikken de Heere Zich niet onbetuigd liet, en onder de oordelen nog wel eens opmerkingen en ondersteuning gaf. **Mijn ziel werd soms verlegen en bekommerd om van de Heere te mogen vernemen, of de zware gerichten die over de aarde gingen, nog enige vrucht zouden afwerpen tot waarachtige bekering. Met kracht bepaalde de Heere mij op een keer bij de Waarheid uit Daniël 12: 10. Op 26 Juni 1944 heb ik toen over die Waarheid voor 't eerst gesproken in Rijssen.** Daar het in die tijden onmogelijk werd om grote reizen te doen, gaf de Heere mij gedurig lust en opgewektheid om te schrijven. Het was de innerlijke begeerte van mijn ziel om ook langs die weg nog nuttig te mogen zijn voor Gods Kerk op aarde. Meer zal ik er niet aan toevoegen.

God zegene om Christus' wil die uitgeschreven predicaties, en vergezelle ze met Zijn lieve Geest; dan alleen zou het geringe en eenvoudige gezegend en vruchtbaar gemaakt kunnen worden. Mijn arbeid zou rijkelijk beloond zijn wanneer de God aller genade ze nog dienstbaar wilde stellen zowel in de gemeenten, als in de huisgezinnen, en waar zij ook gelezen mochten worden.

God storte Zijn Geest uit in ruime mate in deze geesteloze tijden, en verhoge Zijn recht tot de heerlijkheid van Zijn Naam en tot opbouw van Sion.

Uw heilbiddende Leraar en vriend, Ds. W. C. LAMAIN, Rijssen, September 1946.

PREDIKATIE OVER PSALM 58 vers 10 t/m 12
de volvoering van het ingeroepen oordeel door de rechtvaardige God

Zondag 7 februari 1942, Rotterdam-Zuid

Geliefden.

In het laatste vers van de 97ste Psalm wordt aan Gods Kerk niet alleen een verzekering gegeven, maar tot die Kerk wordt ook een opwekking gericht. Hoor het zelf maar, wat de dichter door de inspiratie van de Heilige Geest daar zingt: Blijdschap komt na veel smarten; Allen oprechten harten (Oude rijm).

Daar wordt dus de verzekering gedaan van de blijdschap die het volk van God zal verkrijgen, maar dan na veel smarten die in hun leven daaraan vooraf zijn gegaan.

Inderdaad, wij lezen ook in Psalm 32: De goddelozen hebben vele smarten. Maar hier zijn het andere smarten die gekend worden door het volk van God, dan in het leven der goddelozen. Zij krijgen hier in de tijd een droefheid over hun schuld en zonde, over het gemis van God waarin zij delen, een smart over hun erf- en dadelijke schuld dat zij God beledigd hebben, en Gods heilige geboden met gedachten, woorden en werken hebben overtreden. Maar zij krijgen daarbij in het bijzonder veel smart vanwege de uitleving van Adams val. En die uitleving van Adams val houdt ook in dat Gods gunstgenoten door eigen kracht en vermogen nimmermeer kunnen vallen aan de kant van God.

Wat moeten zij niet menigmaal omzwerven in hun leven rondom het Heiligdom des Heeren; en wat een innerlijke smart verwekt het in hun ziel wanneer zij God geen recht en gerechtigheid kunnen toeschrijven.

Maar dat zal niet zo blijven voor dat volk, want de dichter zegt:

Blijdschap komt, na veel smarten; Allen oprechten harten (Oude rijm).

God lost het voor Zijn volk op, en verwaardigt hun te buigen onder Zijn recht.

Dat volk namelijk, dat door God wedergeboren is tot een levende hoop en oprecht voor de Heere gemaakt is, in een rechte verhouding tot God geplaatst gelijk weleer in de staat der rechtheid, door de toepassing van Christus gerechtigheid. Zij krijgen een Goddelijke blijdschap in hun hart. Een blijdschap die alleen in Christus gegrond is, en in Hem, Die voldoening gegeven heeft aan het Goddelijk recht. Die blijdschap is hier aanvankelijk, maar straks in de hemel volkomen.

Maar op die verzekering volgt er ook bij de dichter een opwekking:

Komt dan gij vromen rein; Verblijdt U groot en klein; In de Heer U verheugt; En prijst (zijnde vol vreugd) Zijn Goedheid in 't gemein (Oude rijm).

Dus de ganse Kerk wordt opgeroepen om zich in de Heere te verheugen en in Zijn Soevereine handelingen. Niet in hun bekering, rechtvaardigmaking of ervaringen, dat staat er niet, maar daar staat met nadruk: In de Heere u verheugt. Dat wil zeggen: In die Soevereine God, de vrijmachtige Bestuurder van hemel en aarde; in Hem, Die voor Zijn volk alles zal doen medewerken ten goede, die naar Zijn voornemen zijn geroepen. God Zelf is de Bron van alle ware blijdschap. In Psalm 43: 4 wordt Hij genoemd: "De God der blijdschap mijner verheuging".

In de Heere u verheugen. Dat wil zeggen, wanneer zij Gods heerlijkheid zullen aanschouwen in de verhoging van Christus, in de uitvoering van Zijn eeuwig welbehagen, in het verdelgen van Zijn vijanden en in het verlossen van Zijn volk.

In de Heere u verheugen; wanneer zij Zijn handelingen aanschouwen, ook op het rond der wereld, die toch strekken tot de heerlijkheid van Zijn gerechtigheid en tot de innerlijke blijdschap van Zijn Kerk, gelijk ik daarover een enkel woord wens te spreken uit onze tekst die u vinden kunt in Psalm 58: 10-12 waar Gods Woord aldus luidt:

10 Eer dat uw potten den doornstruik gewaarworden, zal Hij hem als levend, als in heten toorn wegstormen.

11 De rechtvaardige zal zich verblijden als hij de wraak aanschouwt; hij zal zijn voeten wassen in het bloed des goddelozen.

12 En de mens zal zeggen: Immers is er vrucht voor den rechtvaardige; immers is er een God, Die op de aarde richt.

Deze 58ste Psalm, mijn geliefden, waar onze tekst uit genomen is, is een gouden kleinood van David. Een van onze Godgeleerden schreef eens: Wij kunnen de Psalm en met alle recht noemen gouden juwelen. En dat is ook inderdaad zo. Terecht is wel eens opgemerkt, dat de Psalmen een Bijbel in het klein zijn.

En ook **dat wij in de Psalmen Gods kinderen in hun hart zien.**

Welk een kostbaarheden liggen er voor Gods Kerk in. En daarbij, David heeft die Psalm gezongen voor de Opperzangmeester op Al-Tascheth. Sommigen houden het voor een zangwijze, waarop deze Psalm in de kerk gezongen werd, anderen houden het voor een spreuk, die David in die bange tijd veel in zijn hart had toen hij omringd werd door zijn vijanden. Dat Al-Tascheth betekent: "Verderf niet".

En nu kunt ge u voorstellen dat David daar als een veldhoen op de bergen gejaagd, gedurig tot God riep. Want onder toelating kan de vijand het volk van God benauwen en beoorlogen. Dan kunnen ze dat volk verdrukken op een verschrikkelijke wijze, maar wegnemen die toegang door het bloed van Christus tot het hart van de Vader, is onmogelijk. En nu heeft David op zijn zwerftochten- en onder al de benauwingen van de vijand, maar gedurig geroepen: Verderf niet! Dat heeft hij geroepen tot de Allerhoogste. David heeft die Psalm gezongen toen hij vluchtende was. Zelfs als hij vluchtte - in Psalm 57 - naar de spelonken, nadat hij uit de handen der Filistijnen was ontkomen.

Maar wat is nu het eigenaardige van deze 58ste Psalm? De omstandigheden waarin David verkeerde, waren dezelfde als in de vorige Psalm, maar zijn zielsgesteldheid is anders. Het is alsof ge hem hier hoort zeggen, gelijk weleer Asaf in Psalm 77: De Rechterhand des Heeren verandert. Want in deze 58ste Psalm is hij niet met vreze vervuld, maar met een heilige verontwaardiging en toorn tegenover de schaamteloze en verstokte boosheid van zijn vijanden, die samenvergaderd waren om hem te richten en te oordelen op een onrechtvaardige wijze.

In deze tekstwoorden worden wij bepaald bij de volvoering van het ingeroepen oordeel door de Rechtvaardige God.

1. Die volvoering geschiedt plotseling en geducht.
2. Die volvoering heeft plaats tot blijdschap en verlossing van de Kerk.
3. Die volvoering zal de wereld zien en belijden.

1. Die volvoering geschiedt plotseling en geducht.

David roep in deze Psalm het oordeel Gods in over Zijn vijanden. Over zijn vijanden die hem benauwen en die zijn ziel zoeken, en dat op een verraderlijke en bedekte wijze. Want hij zegt in deze Psalm dat zij op een verborgen wijze plannen beramen, om hem onder een schijn van recht te veroordelen en te vonnissen. Dus het ging niet zozeer over een openbare zaak, maar het ging daarover, dat zij op een bedekte wijze de ondergang van zijn ziel zochten.

Hetzelfde mijn hoorders, als later bij Christus. Want Judas heeft de Zoon des Mensen verraden met een kus. En op welke bedekte wijze hebben de Farizeeërs en de Overpriesters gehandeld om Christus in hun netten te krijgen? Zo was het ook hier bij David, maar hij heeft doorzien de toeleg van de vijanden. En dat is geweest om hem van de aarde uit te roeien. Daar hebben zij alles voor in het werk gesteld. Zelfs de rechters en de groten der aarde, degenen dus die het recht moesten handhaven, hebben meegewerkt om David in het verderf te storten.

David, de man naar Gods hart, heeft over die vijanden het oordeel Gods ingeroepen. Wat een ontzettende taak mijn hoorders, wanneer het volk van God de vijand bij God laat brengen, en hen bij God laat aanklagen. David steekt zijn handen er niet naar; daar wordt hij voor bewaard. Maar David roept tot de Allerhoogste om het verderf van de goddelozen. O God; verbreek hun tanden in hun mond, zegt hij. Dat wil zeggen, de jonge leeuwen openbaren de grootste kracht tegenover hun prooi dat zij vinden met hun baktanden.

Maar David smeekt ook aan God om de gehele vernietiging van de vijand. Laat hen smelten als water, laat hen daarhenen drijven, legt hij zijn pijlen aan, laat hen zijn alsof zij afgesneden waren. Laat hen henengaan, als een smeltende slak; laat hen als ener vrouwe misdracht, de zon niet aanschouwen.

Dat David die vernietiging van de vijanden inroept, is vanwege zijn verdrukking en de betrekking die hij heeft gekregen op het Goddelijk recht. Daar was een heimwee in zijn hart, dat God zijn recht mocht openbaren en zijn gerechtigheid zelf mocht handhaven. Dat het gebed van David overeenkomstig de wil van God geweest is, naar Zijn Goddelijk welbehagen, blijkt uit hetgeen in onze tekst staat in het 10e vers waarin gesproken wordt over de volvoering van het zo ingeroepen oordeel dat plotseling en geducht zal plaats hebben. Leest het maar in onze tekst: "Eer dan uw potten de doornstruik gewaar worden, zal Hij hem als levend, als in een heten toorn wegstormen".

U begrijpt mijn geliefden, wij hebben hier een Oosters beeld. Een beeld uit 't Nomadenleven. Een beeld van een gezelschap, dat bij elkaar in de woestijn is. Het herinnert ons aan degenen, die daar in de woestijn een maaltijd zullen aanrichten. Een maaltijd, waarin zij met blijdschap zullen vervuld zijn. Zij hadden daar een zogenaamde haard. Bij ons in de boerenstreken kunt je dat nog wel vinden, dat de potten boven de haard hangen. En op die haarden stookt men geen kolen, maar alles wat maar branden wil, vooral ook hout. Alles wordt door de haard verteerd. En wanneer alles in gereedheid is om te gaan eten, dan neemt men geen stronken van bomen die jaren in de grond hebben gezeten, maar men neemt fijn hout dat zo verbrandt. Of gelijk men in het Oosten deed, men nam doornstruiken, die door de zon gedroogd waren. En wanneer zij die doornen onder die potten legden, dan was het eten zó gekookt. En u kunt uit onze tekst merken dat er in het aangehaalde beeld opgesloten ligt een smachtend verlangen naar de maaltijd, om dan met de verbonden vrienden vrolijk te zijn, en met gejuich aan de dis te zitten.

Die maaltijd zal het hoogtepunt zijn in hun leven, en welk een vreugde zal dan hun deel zijn. Het zal een rust zijn, dan van al hun benauwers verlost te zijn. Want dat zijn de vijanden toch voor Gods kinderen, die niet anders bedoelen dan hun algehele verderf en uitroeiing.

(1) *Maar zover komt het niet.* God laat het ver komen, soms zover, dat Gods volk denkt, het is afgedaan, maar dan plotseling staat God op. Hoor het maar in onze tekst: **Eer dan uw potten de doornstruik gewaar worden, zal Hij hem als levend, als een heten toorn wegstormen. Dat ziet op het plotselinge van het oordeel, dat onverwacht zal volvoerd worden. Gods kinderen hebben het wel ingeroepen, maar de vijanden hadden daar geen rekening mee gehouden.**

Ik zie daar in mijn gedachten die kok staan, die bezig is met het eten klaar te maken. Ik zie die potten hangen in het vuur, en die spijsen in die potten wat straks gegeten zal worden. Ik zie die kok doornstruiken nemen en onder die potten leggen. Wij zouden zeggen om het aan de kook te krijgen. En dan opeens komt een wervelwind en neemt het vuur en de spijsen ineens weg. **Zó snel zal het antwoord zijn, zegt de Heere, op het geroep van Mijn volk. Want er staat toch in Gods Woord: "Eer zij roepen, zal Ik horen, en eer zij spreken, zal Ik antwoorden".**

Wanneer dat volk zijn ziel tot God verheft, wanneer zij het oordeel Gods inroepen met een oprechte ziel, dan staat God er over op.

- Plotseling zal Hij met de vijanden afrekenen. Plotseling rekende God af met Farao en Zijn heir, dat eensklaps verdrong in het Rode meer. Zij hadden er niet op gerekend. In hun gedachten vernietigden zij Israël reeds.

- Plotseling kwam het oordeel Gods over Korach, Dathan en Abiram. Zij zagen zichzelf reeds als regeerders in de plaats van Mozes en Aaron.

- Plotseling was het gedaan met Belsazar. Het ene ogenblik spotte hij nog met God, en met Zijn arme onderdrukte volk in Babels kerker. Maar in diezelfde nacht werd Belsazar reeds gedood.

- Plotseling maakte God een einde aan de hoogmoed van Herodes. Hij had gedacht te klimmen tot in de hemel, maar God stortte hem weg tot op de bodem der hel. Plotseling zal het ook zijn in de dag der dagen. Niet één van de vijanden zal er op rekenen. In volle feestvreugde, ijdelheid en brasserie, vloeken en spotten, zal God hen voor Zijn geduchte troon plaatsen.

(2) *Maar die afrekening zal ook geducht zijn.* Lees het zelf maar in onze tekst. En nu kan een ieder wel begrijpen als ge dat beeld vasthoudt, daar is geen tijd tussen. Want als die doornen op het vuur gelegd worden, vatten zij direct vlam. De doornstruik is hier de bekende struik, die zeer geschikt was, om in het open veld als brandstof gebruikt te worden. David zal die vijand niet verteren, maar God zal het doen. Die God, Die heerst over alle Koninkrijken der aarde, Die Zijn Almacht betoont, en Die opstaat tot de strijd, naar Psalm 68 en Zijn haters wijd en zijd verjaagd verstrooid zal doen zuchten.

Eer dat uw potten de doornstruik gewaar worden. Korach, Dathan en Abiram zijn zo weggestormd, zo ging het ook met Farao en Belsazar. Dus wanneer alles rondom die potten zit om straks te gaan eten, om zich te verblijden, staat er dat God hen zal wegstormen; zo lezen wij in de tekst.

En wat staat nu voor een wervelwind? Wij kunnen het wel horen stormen, maar in het Oosten zijn ook van die woestijnstormen, zoals in Amerika voorkomen, waarin soms hele straten in een ogenblik van de aarde worden weggevaagd. En dan aanschouwt u de heerlijkheid van die God, Die wandelt op de vleugelen des winds. Zo geducht zal God met Zijn vijanden afrekenen. God betaalt uit. Wij hebben het gezongen uit Psalm 119: 69. Gij zijt volmaakt, Gij zijt rechtvaardig Heer! Uw loon, Uw straf beantwoordt aan Uw eer.

Dus Zijn loon, zowel als Zijn straf is tot verheerlijking van Zijn Naam en deugden. En dat alles is ook tot blijdschap en verlossing van Zijn volk. Van dat volk, dat Hij heeft liefgehad met een eeuwige liefde. Dat is dat volk, dat door Christus' bloed is gekocht.

Zij zijn voorwerpen van Zijn eeuwig welbehagen, die Hij bemint met een eeuwige liefde. En nu bezoekt God wel de zonde met plagen, ook bij Zijn volk, maar Zijn liefde blijft tegenover hen onverminderd en onverbreekelijk. **En plotseling, maar ook op een geduchte wijze rekent Hij af met al degenen die Sion gram zijn.** God staat over Zijn erfenis op.

Het kan wel zijn mijn hoorders, dat er tijden worden beleefd, alsof er geen God meer is. Daar heeft dat volk kennis aan. Mijn weg, zo staat er in Jes. 40:27, is voor de Heere verborgen. En mijn recht gaat van mijn God voorbij. Tijden dat zij soms vrezen in de handen van de vijand te vallen. En er zijn machtige vernietigers, grote vijanden, die als verscheurende dieren op het volk van God aanvallen. Wat kan de strijd zwaar zijn, en wat kan de hel de kerk beroeren en benauwen!

In zulke tijden worden wij wel gewaar, wat wij zijn in onszelf. Wij hebben geen kracht tegen die grote menigte. De vijand kan ons zo plagen, en ons het leven zo bitter maken. O, laten wij het maar nooit onderschatten en de strijd te licht achten. Maar het is altijd maar zover God het toelaat; want Hij zal Zijn ellendigen niet eeuwig in het verdriet laten.

Eer dat uw potten de doornstruik gewaar worden, zal God ze als in een hete toorn wegstormen van voor Zijn aangezicht. Wij hebben hier te denken aan die toorn Gods, die brandt tegen de zonde, en tegen allen die Sion gram zijn. Christus heeft uitgeroepen: Wat hitte doet mij branden in Psalm 22. In het vuur van Gods toorn heeft Hij verkeerd in Zijn diepe vernedering. En de openbaring van die toorn heeft Christus doen zuchten. Gods toorn is heilig, maar ook vreselijk. Wie kent de sterkte Uws toorns naardat Gij te vrezen zijt? Gods toorn zal de vijanden verslinden, voor wie die toorn nooit geblust is door Christus.

't Is een eeuwige toorn.

2. Die volvoering heeft plaats tot blijdschap en verlossing van de Kerk.

Maar wat een blijdschap mijn hoorders, vloeit daaruit voor het volk van God als zij Zijn wraak aanschouwen. Hij zal Zijn voeten wassen in het bloed der goddelozen.

Dat zijn twee dingen.

- (1) Zij zullen zich verblijden in de wraak.
- (2) Hun voeten wassen in het bloed des goddelozen.

(1) Het gaat ten eerste er over dat God afrekenet met de vijanden.

En in de tweede plaats dat door de afrekening met de vijanden, Zijn Kerk tot verlossing komt. De rechtvaardigen zullen zich verblijden als zij de wraak zullen aanschouwen. Hier is de heilige wraak die God oefent aan de vijanden van Zijn Kerk, aan degenen die Zijn oogappel hebben aangeraakt.

En in de oefening van die wraak verlustigt en verblijdt zich de kerk. De dochters van Juda hebben zich verheugd in de oordelen Gods. Psalm 97: 8, De rechtvaardige zal zich verblijden. Onder de benaming van rechtvaardige, komt de kerk gedurig voor in Gods Woord. In zichzelf is dat volk toch niet rechtvaardig. Rechtvaardig wil zeggen: recht tegenover God staan; en: vaardig te zijn tot het recht. Krachtens Adams val, worden wij in zonde ontvangen en in ongerechtigheid geboren. Bij de scheppende daad valt ook de rechterlijke daad Gods. En die rechterlijke daad Gods houdt in, dat God Zijn beeld van ons onttrekt. In plaats van recht tegenover God te staan, staan wij nu schuldig en zijn wij allen als een onreine, en onze gerechtigheden zijn als een wegwerpelijk kleed.

Toch is er een volk op de wereld, dat rechtvaardig genoemd mag en kan worden. God schenkt hen in de tijd des welbehagens, de volmaakte gerechtigheid van Christus, van Hem, Die in Jeremia 23 genoemd wordt: De Heere onze gerechtigheid. De gerechtigheid van Christus wordt hun toegerekend en geschonken uit soevereine genade. God ziet Zijn volk in Christus aan en in Hem worden zij gerekend en rechtvaardig verklaard. Van hen is alles weggevallen, maar met Christus' volmaakte gerechtigheid zijn zij bekleed, en met Zijn blinkende heiligheid versierd. Zij hebben betrekking op God en op Zijn deugden gekregen. De verheerlijking van Gods recht is hun dierbaar boven alles. Zij worden hier al verwaardigd aan de zijde Gods te vallen. Zij verblijden er zich in wanneer Christus' gerechtigheid wordt toegepast door de Heilige Geest aan de uitverkorenen, maar ook wanneer God Zijn recht volvoert aan de goddelozen. God zelf zal eenmaal lachen in het verderf der goddelozen. Spr. 1: 23.

Hoe hebben wij dat op te vatten? Wanneer Saul gevallen is op de hoogte van Gilboa dan heft David een klaagzang aan over de val van de held van Israël. Wanneer David de boodschap verneemt, dat Absalom om het leven gekomen is, hoort u hem roepen: Absalom, Absalom, ware ik voor u gestorven! En toch, wanneer David zich in rouw bevindt voor de held van Israël, dan is er anderzijds innerlijk een blijdschap in de wraak des Heeren. Want David staat er rein tegenover.

Hij heeft in het leven het kleed van Saul in zijn handen gehad, zo is hij in de gelegenheid geweest om zijn vijand weg te vagen van de aarde. Maar hij heeft altijd gezegd: "Zal ik mijn hand slaan aan de Gezalfde des Heeren?" Maar nu, op de hoogte van Gilboa, maakt God er een eind aan.

En wanneer David in het geval van Absalom zegt tegen Joab: Handel mij zachtken met de jongeling, dan is dat zijn vlees en bloed, dat benauwd is van de oefeningen van Gods recht. Maar innerlijk is hij er mee verenigd. Dan is er een blijdschap, dat God Zijn recht handhaaft. O nee, wanneer David dan ook het oordeel inroept over Zijn vijanden, dan moet u dat niet zo verstaan, dat Davids hart vervuld is met wraak en dat hij verblijd was, wanneer zij op hun kop zouden krijgen en hij voor zijn ogen het bloed zou zien vloeien. Maar inderdaad, het was een heilige toorn die zijn hart hier vervulde en die hem ook dat oordeel deed inroepen. Daarom staat er met nadruk: **De rechtvaardige zal zich verblijden, als hij de wraak aanschouwt, d. w. z. dat volk, dat rechtvaardig voor Christus in God is, maar ook gedurig in de wegen Gods wandelt, dat volk, dat van al de ongerechte wegen bevrijd is, nergens anders het oog op heeft, dan op de verheerlijking van de Goddelijke gerechtigheid.**

De rechtvaardige zal zich verblijden, als hij de wraak aanschouwt. Hier hebt u hetzelfde als in Jesaja 63: 4. Daar staat van Christus: "Want de dag der wraak was in Mijn hart en het jaar Mijner verlost was gekomen". En nu wordt Gods kerk hier in de tijd één plant met Christus in de gelijkmaking Zijns doods, opdat zij het ook zullen zijn in de gelijkmaking Zijner opstanding. Dat volk wordt ook verwaardigd om in de voetstappen van Christus te wandelen met verloochening van zichzelf. Dat is een wandelen en een vereniging, die bovennatuurlijk is.

Want de rechtvaardige zal zich verblijden in de wraak. Het gaat niet over het verderf of de ondergang van de mensen, dat zij zich daarin als zodanig verblijden. Maar zoals Christus Zich eenmaal verheugde over de verkiezing en verwerping in Matthéüs 11, waarvoor Christus Zelf Zijn Vader dankte. Het gaat er over, dat God Zijn gerechtigheid oefent. Zij hebben géén gerechtigheid gesproken, zij hebben de billijkheid niet geoordeeld. Zij hebben ongerechtigheid gewerkt in 't hart. Zij hebben met andere woorden, hun eigen vonnis geveld en zich rijp gemaakt voor hun eigen verderf.

O, het zal zo rechtvaardig zijn, als God hen zal wegstormen! Zij zullen op duizend vragen niet één kunnen antwoorden. Het ware volk schreeuwt onder de ongerechtigheden van de goddelozen, maar verblijden zich ook, als zij de wraak zullen aanschouwen.

In Psalm 57 ligt David onder stokebranden. Maar hier is het anders. De rechtvaardige zal zich verblijden, als hij de wraak aanschouwt. God laat aan Zijn volk die wraak zien, daar opent God hun ogen voor. En zij mogen het aanschouwen, na al de onderdrukkingen, en na al hun strijd, die hun deel geweest is. Hier hebt u hetzelfde: blijdschap komt na veel smarten, allen oprechten harten.

God laat Zijn volk niet altijd in droefheid en smart zitten. De rechterhand des Heeren verandert. God ontfermt Zich uit kracht van Zijn verbond over Zijn volk. Ze hebben zo menigmaal gezegd: O God, ik zie het wel liggen, waar ik komen moet, maar ik kan er niet onder vallen. En zolang is er niet anders dan veroordeling in hun hart en verwoesting in hun ziel. Zij moeten ervaren, dat de Heere zegt: "Als mijn volk Zich schuldig zal kennen, zal Ik aan Mijn verbond gedenken".

Maar dat is Gods eigen werk in hun ziel. Al de ellende, die zij moeten doorleven is niet zo erg, maar wel, dat zij er niet mee verenigd zijn. We hebben in onze inleiding gezegd, dat zij zo vaak met Asaf rondom het heiligdom kunnen lopen, maar er niet in kunnen komen. En dat wordt een grote smart en droefheid. O, dat niet aan de zijde Gods kunnen vallen, vlees en bloed niet over hebben voor Gods Recht, ... dat is hun zwaarste kruis. Maar wanneer God ze er brengt, worden zij verblijd, wanneer zij de wraak aanschouwen. Dan zien zij God in Zijn volvoering van Zijn eeuwig recht. Dan kunnen zij zien dat God het voor Zijn kerk opneemt. Christus heeft het voor hen opgenomen hier in de tijd en zodanig, dat Hij tot de laatste penning heeft betaald, de ongerechtigheid verzoend en aan het Goddelijk recht voldoening heeft gegeven toen Hij uitriep op Golgótha: Het is volbracht.

(2) En nu zullen zij zich verblijden als zij de wraak mogen aanschouwen.

Wanneer God het voor Zijn volk gaat opnemen, wanneer Hij zijn kerk verwaardigt om die oefening van Zijn gerechtigheid te aanschouwen, en zij hun voeten mogen wassen in het bloed des goddelozen.

Dat is ook een Oosters beeld. Het was geen ongewone zaak. Wanneer men ergens kwam of in zijn eigen woning terugkeerde, nadat men een lange reis gemaakt had, was het eerste werk de voeten te wassen. Waarom deden zij dat? Niet alleen opdat daardoor hun lichamen gereinigd zouden zijn, maar zij hebben ook hun voeten gewassen, opdat zij daardoor zouden verfrist worden en weer nieuwe moed en kracht zouden ontvangen.

Als dat volk van God zijn voeten mag wassen in 't bloed des goddelozen, dan wil dat zeggen, dat zij over die goddelozen triomferen, dat God ze losgemaakt heeft van die vijanden en al de plannen van die goddelozen verijdeld heeft en Zijn kerk tot eer en heerlijkheid brengt. Hij verwaardigt Zijn volk om de ondergang van Zijn vijanden te mogen aanschouwen en hun voeten te wassen in het bloed des goddelozen. En zich te verheugen in 't verderf, dat God voor hen bereid heeft en om niet langer door die vijanden verdrukt te worden. En dat Hij ze oorzaak geeft van innerlijke blijdschap, van zulk een blijdschap, die zij openbaren zullen; ook wanneer zij met vreugde in 't huis des Heeren zullen gaan, om daar met lof Zijn grote Naam te danken.

En dat het volk van God, mijn geliefden verwaardigd mag worden hun voeten te wassen in 't bloed des goddelozen, dat heeft David ondervonden. Dat heeft Hiskia beleefd, toen God het leger van Assyrië vernietigd heeft. Dat heeft ook Elia doorleefd, toen Achab dodelijk getroffen werd en zijn bloed door de wagen droop, waarop hij vervoerd werd. Elia heeft de voeten gewassen in 't bloed des goddelozen, toen hij het bloed der Baälpriesters zag vloeien op de berg Karmel. De vijanden zullen toch eenmaal worden voor Gods volk als stof onder de zolen van hun voeten. Maar Gods volk wordt er ook toe verwaardigd in de vrijmaking van hun ziel, want Christus heeft toch al Zijn vijanden overwonnen. Het bloed was gesprengd op Zijn klederen.

De bruid zegt in Hooglied 5: **Mijn Liefste is blank en rood, Hij draagt de banier boven tienduizend. Blank is Christus vanwege Zijn heiligheid, en rood vanwege het bloed van Zijn verslagenen.** Ja, dat volk wordt ook hier in de gangen van hun leven in bijzondere tijden verwaardigd door de bediening des Geestes om zich te verblijden in de wraak Gods. Het is dus geen vrucht van hun eigen akker, maar alleen Gods werk.

O, wat kan Gods volk er naar verlangen en met een heimwee er naar uitzien, naar die tijd, **dat zij aan de zijde Gods mogen staan en dat zij een heilige blijdschap in hun ziel mogen hebben, vanwege de handhaving van het Goddelijk recht.** Maar ook in de aanschouwing van die verlossing, waarmede God Zijn Kerk verlost, gelijk dat eenmaal zijn zal, wanneer voor hun ogen die anti-Christelijke machten zullen geoordeeld worden door Hem Die hoger is dan al de hogen.

Lees het maar in Openbaring 19, wanneer al die anti-Christelijke machten door God zullen vernederd worden. Dan zal de volvoering van Gods gerechtigheid en van dat ingeroepen oordeel door de wereld gezien en beleden worden, zoals wij daarvan nu samen zingen uit Psalm 68: 12.

3. Die volvoering zal de wereld zien en belijden.

Er staat in het laatste van onze tekst: En de mens zal zeggen, immers er is vrucht voor de rechtvaardige, immers is er een God, Die op de aarde richt. Met nadruk staat er, dat de mens dat zal zeggen.

Dat betekent ieder mens, wie hij ook zij, zal het zeggen; zal luide spreken. Het zal dus niet bedekt blijven, maar over het rond der aarde openbaar worden. Gewis, daar is een vrucht voor de rechtvaardige, er is een God, Die op aarde richt. Zulke getuigenissen ter bevestiging van wat hier gezegd wordt, hebben wij meer. Laat ik maar een voorbeeld uit de Heilige Schrift noemen.

Nebukadnézar heeft eens, op het balkon van zijn paleis wandelende gezegd: Is dit niet het grote Babel, dat ik gebouwd heb? Daniël had hem gewaarschuwd in de Naam des Heeren. En wat deed God? Hij nam zijn verstand weg, en hij at gras gelijk de ossen. Als God zijn verstand weer teruggeeft zegt hij (leest het maar in Daniël 4: 37) "Nu prijs ik, Nebukadnézar, en verhoog en verheerlijk de Koning des hemels, omdat al Zijn werken waarheid en Zijn paden gerichten zijn, en hij is machtig te vernederen degenen, die in hoogmoed wandelen".

Is dat een waarachtige bekering geweest? Nee mensen, want hij is onbekeerd gestorven. Maar het is een erkenning van de absolute heerschappij van God. De wereld zal de oefening van het recht Gods aanschouwen, maar zij zullen het ook belijden. En nu is er nog een onderscheid tussen kennen en kennen. Het gaat hier over het zien, over het opmerken.

En de mens zal zeggen. Dat betekent eigenlijk, dat zij het zullen uitspreken, zij zullen het voor zichzelf niet kunnen houden, maar gedwongen worden om het uit te spreken. Waar het hart vol van is, loopt de mond van over.

Er is vrucht voor de rechtvaardige. God gaat met Zijn volk pronken. De mens zal het opmerken en overal verkondigen. Wanneer God oordeelt en het voor Zijn volk opneemt, ja, vergelding zal doen, dan zal dat zichtbaar zijn, voor engelen en mensen.

"Hij aanschouwt de moeite en het verdriet, opdat men het in Zijn hand geve" Psalm 10: 14.

Er is vergelding voor de rechtvaardige.

Ja, mijn hoorders, de wereld zal het zien en aanschouwen. De tovenaars in Egypte hebben gezegd: Dat is Gods vinger. Op de Karmel hebben vrienden en vijanden moeten zien, dat de Heere God is, en die voorbeelden zijn er zoveel, gelijk wij straks ook noemden.

Welgelukzalig degenen, die het mogen zien door de verlichting van de Heilige Geest, wier geestelijke ogen daarvoor geopend zijn. Zulk zien zal tot jaloersheid verwekken en hen doen betuigen: "Wij zullen met U gaan, omdat wij gezien hebben, dat de Heere met u is". Zulk geestelijk zien zal een wezenlijke vrucht nalaten tot verbinding aan God, maar ook tot vertroosting van hun eigen ziel onder alle druk en bestrijding.

Mijn hoorders, God neemt het voor Zijn eigen eer en heerlijkheid op. O, wat kan hun ziel er naar verlangen, naar de tijd, dat de mens zal zeggen: Er is vrucht voor de rechtvaardige. David heeft op de wereld gelopen, vervolgd door Saul, versmaad door zijn broeders, maar daar is een tijd gekomen, dat God hem bevestigde op de troon van Israël. Toen hebben ze allemaal bekend, dat David de gezalfde, de gekende des Heeren was. God geeft getuigenis aan Zijn eigen werk.

De mens zal zeggen: er is vrucht voor de rechtvaardige. Het is Sion, niemand vraagt er naar.

Er zal, mijn hoorders, nog een tijd aanbreken, dat God met Zijn volk gaat pronken en dat zij zullen zeggen: Immers er is een God, Die op de aarde richt.

In dit laatste liggen twee dingen verborgen.

(1). Dat er een God is, Die leeft, en Die regeert tot in eeuwigheid.

(2). Dat er een God is, Die op de aarde richt, d. w. z. dat **God Zich door al de gerichten verheerlijkt in Zijn gerechtigheid**. Een God die op de aarde richt.

God heeft gericht in de hemel onder de engelen. Een deel verzette zich tegen God. Zij hebben hun beginsel niet bewaard. En wat God gedaan heeft? Hen uit de hemel geworpen, en in de hel gestoten. Verstoten in de afgrond, waar zij nooit meer uit verlost zullen worden.

God heeft gericht in het Paradijs. Adam en Eva hebben Gods gebod overtreden, en de gehoorzaamheid aan God opgezegd. Moed- en vrijwillig hebben zij God verlaten. Zij wilden als God zijn en niet langer meer aan God onderworpen zijn. Gods gerechtigheid is van de hemel geopenbaard. God stelde een engel met een vlammend zwaard aan de ingang van het Paradijs, om de toegang tot de boom des levens te beletten. Gods beeld zijn Adam en Eva verloren, en met Adams ganse geslacht en nakomelingschap kwamen zij onder het oordeel van de drievoudige dood.

God heeft gericht op Golgótha, waar Christus als de Borg des Verbonds de dood des kruises is gestorven. Christus heeft aan Gods recht volkomen voldaan, zodat Sion door recht verlost wordt en hare wederkerenden door gerechtigheid. God heeft Zijn Zoon niet gespaard. In de opstanding is Christus gerechtvaardigd in de Geest, en de ganse Kerk in Hem vrijverklaard. O, dat onze ziel die Christus mocht verheffen, waar Hij voor al Zijn volk is geworden tot een Oorzaak van eeuwige zaligheid.

Maar dat wij ook allereerst God mochten roemen. Die voor Zijn eigen eer zorgt, en Zijn deugden handhaaft. Dat de drukking van de neus bloed, en de drukking van de melk boter mocht voort brengen. Daar is een God, Die op de aarde richt, ook in de verlossing van Zijn kerk, dat zij hun hoofden zullen opheffen, en zij de gerechtigheid van Christus zullen roemen. "Komt en laat ons samen richten", zo zegt de Heere tot Zijn volk. Van Christus staat er in Jesaja 53, dat Hij uit de angst en het gericht is weggenomen. Op grond van Christus' gerechtigheid wordt de kerk gerechtvaardigd. Maar die oefening van Gods recht ziet u ook al op de aarde. Zij zullen het zien en belijden, wanneer het ingeroepen oordeel Gods, over al degenen, die zich stellen tegen God en Christus zal volvoerd worden tot hun eeuwigen ondergang.

Mijn hoorders, **och of onze ogen voor de heerlijkheid van Gods Recht werden geopend. Wij beleven bange en ernstige tijden. God heeft geen betekenis meer, en de zonde is een kleinigheid.** Om Gods recht bekommert men zich niet, en de rechte wegen des Heeren worden vertrapt. Er wordt met God en Zijn gebod gespot. Men lacht wanneer men spreekt over het oordeel Gods. Die God des oordeels wordt niet meer gevreesd. **Het is of de consciënties gesloten zijn, en de indrukken van dood en eeuwigheid zijn over het algemeen weg. Betekenisvol zijn voorwaar de tijden!** God heeft geslagen, en wij hebben geen pijn gevoeld. Dat we samen in de rouw gingen omdat we God hebben beledigd en tegen God hebben gezondigd. Het zal persoonlijk waar moeten worden voor elk mens.

O, onbekeerden, neemt het toch ter harte, eer het voor eeuwig te laat is. Verwoesting op verwoesting zal God brengen. **Daar zal een tijd aanbreken, mijn hoorders, dat God richten zal op de aarde, meer nog dan wij thans aanschouwen. Daar zullen dingen gebeuren, waar onze oren van zullen klinken. Gods Woord heeft het voorzeggd, dat er tijden komen, dat het hart der mensen zal bezwijken van vrees.** Dat als het morgen is, we zullen wensen, dat het avond was, en als het avond is, och, dat het morgen ware.

Gaan wij met de zonde door, God gaat met Zijn oordelen door. God kan het kwade niet aanschouwen en de kwekking kan Hij niet verdragen. Een, donkere toekomst ligt er voor ons. God laat niet met Zich spotten. Wat de mens zaait, dat zal Hij ook maaien.

Met rasse schreden gaan wij het eindgericht tegemoet. De Vader heeft al het oordeel aan Zijn Zoon overgegeven. Christus is de Man van Gods Raad, de Man van Smarten. Maar ook de Man Die God gesteld heeft om de aarde rechtvaardig te oordelen. **Zichtbaar zal Christus aan het eind dezer aardse bedeling verschijnen op de wolken des hemels om gericht te houden. O, wat zal het een dag zijn!** Een dag zoals nooit tevoren beleefd is. Wij zijn niet in staat de Majesteit uit te drukken waarin Christus verschijnen zal. Met vlamvend vuur zal Hij wraak doen over al de goddelozen. Hij zal Zijn wan in Zijn hand nemen om Zijn dorsvloer te doorzuiveren. Het kaf zal Hij met onuitblusselijk vuur verbranden, en de tarwe in Zijn schuur vergaderen. Dan zal God tonen dat Hij God is, ten aanschouwe van duivelen, engelen en mensen.

Dan zullen de spotters verstommen, en alle vijanden zullen beven en sidderen. Het geroep zal worden gehoord: "Bergen valt op ons en heuvelen bedekt ons voor het aangezicht des Heeren, en voor Hem Die op de troon zit en het Lam".

Welgelukzalig dat volk, dat ook wel in het oordeel zal worden betrokken, maar niet tot verdelging en ondergang. Gods kinderen zullen in die doorluchte dag zich verblijden en verheugen.

Hun blijdschap zal dan onbepaald; Door het licht dat van Zijn aanzicht straalt; Ten hoogsten toppunt stijgen. Ik moet gaan eindigen. God mocht ons verwaardigen betrekking op het Goddelijk recht te krijgen door de bediening van de Heilige Geest. Het is noodzakelijk, dat voor ons eigen ziel te leren kennen om deel te krijgen aan Gods gerechtigheid. Veel mensen menen, dat zij buiten het recht van God om behouden kunnen worden. **Menigeen is bekeerd in eigen oog, maar gerust buiten Christus en Zijn eeuwig geldende gerechtigheid. O, wat zullen zij zichzelf bedriegen!** In Christus is God verzoend met de uitverkoren zondaar. Christus' gerechtigheid is de onwrikbare grondslag van hun eeuwig behoud. O, dat God Zich in Zijn aanbiddelijke en heerlijke gerechtigheid mocht openbaren! De kerk bidt er om in Psalm 94: 10: "O God der wraak, verschijn blinkende". Hij staat op tot de strijd in Psalm 68. Hij rekent met Zijn vijanden af en verlost Zijn gunstgenoten.

Och, mijn hoorders, dat wij bij degenen mochten zijn, die zullen zeggen, zien en belijden dat God op de aarde richt, gelijk de Heere Zijn uitverkorenen erop een zaligmakende wijze toe verwaardigt: Immers daar is een God, Die op aarde richt.

Dat wij dat eindgericht op aarde tegemoet mochten zien.

Dat God er ons bij plaatste uit kracht van de dadelijke vereniging met Christus.

In de vereniging met God leert Zijn volk, dat Hij geen afstand van recht kan doen. Hij handhaaft Zijn recht, en voor Gods volk komt er een tijd aan te breken, dat zij niet anders dan door recht verlost willen worden.

Voor dat dierbare, Goddelijke recht worden zij ingewonnen door de liefde Gods die in hunne harten wordt uitgestort. Met al hun schuld gaan zij verloren, maar ook met al hun deugden komen zij om. God doet een afgesneden zaak op de aarde. Gods recht wordt hun boven alles dierbaar en beminnelijk. Christus treedt op als advocaat, maar God spreekt de zondaar vrij op grond van Christus' verworven en aangebrachte gerechtigheid. Gods Geest vergezelt het in hun hart als de Hemelse Griffier. O, hoe zou het anders kunnen of dat volk verheerlijkt God in Zijn recht. In Christus zullen wij in het oordeel bestaan voor Gods aangezicht.

De vrucht zal voor hun ziel niet achterwege blijven. Lees het maar in Rom. 5: 1-2. "Wij dan gerechtvaardigd zijnde uit het geloof, hebben vrede bij God door onzen Heere Jezus Christus. Door welchen wij ook de toeleiding hebben tot deze genade; in welchen wij staan en roemen in de hoop der heerlijkheid Gods". Zij zullen dubbel ontvangen voor al haar zonden. En dat is een grondslag, die door geen aards vermogen; ooit wordt bewogen. Het onze verbrandt, maar wat van God is kan de proef doorstaan.

O, dat Gods volk eens wakker geschud werd om tot die genade gebracht te mogen worden. God zou er in verheerlijkt worden, en wij zouden de vrucht er van genieten. Zijn wij er toe verwaardigd dat wij Gods gerechtigheid mochten verhogen hoe langer hoe meer. Wij zullen dan ook bewaard worden, om anderen op geen anderen grondslag te bouwen, dan op dat gezegende fundament dat God gelegd heeft, in de eeuwigheid, in de volheid des tijds, en in het hart van Zijn volk. Wij zouden ook meer kinderlijke betrekking hebben, om uit te zien naar de volkomen vervoering van Gods gerechtigheid in het eind der eeuwen. Christus heeft het oordeel voor Zijn kerk weggedragen. Jezus moet gekruisigd en Barabbas wordt losgelaten. En eenmaal als de kerk verlost is uit dit jammerdal, dan zullen zij zich eeuwig in de handhaving van Gods recht verlustigen. Dan zal David niet meer zeggen: handel mij zachtken met de jongeling.

Maar er zal zijn een volkomen Amen zeggen op al Gods handelingen. Vlees en bloed beërft het koninkrijk van God niet.

Daar, volk des Heeren, zult u trappen op de nek uwer vijanden en zij zullen als stof zijn onder de zolen uwer voeten. Wat zal uw ellende en druk spoedig vergeten zijn, en dat voor eeuwig!

Er zal geen gedachtenis meer zijn van hetgeen hier geweest is.

Blijdschap komt na veel smarten.

Allen oprechten harten.

En die blijdschap zal niet meer afwisselen, maar eeuwig bestendig worden voor de troon van God en het Lam. Daarom ziende op de toekomst, die wij tegemoet gaan, mogen wij elkaar wel toeroepen:

Komt dan gij vromen rein; Verblijdt u groot en klein; In den Heer U verheugd; En prijst (zijnde vol vreugd); Zijn goedheid in 't gemein. (Datheen Psalm 97)

Amen.

PREDIKATIE OVER DANIËL 12 vers 10

een Goddelijk antwoord op enkele voor Daniël en voor ons duistere vragen,
betreffende de toekomst die wij tegemoet gaan

Daniël 12 vers 10

10 Velen zullen er gereinigd en wit gemaakt en gelouterd worden; doch de goddelozen zullen goddelooslijk handelen, en geen van de goddelozen zullen het verstaan, maar de verstandigen zullen het verstaan.

Geliefden.

De vraag, eenmaal gedaan te Mahanaïm door de vrienden van David in Psalm 4: 7: "Wie zal het goede doen zien?", herhaalt zich nog gedurig op verschillend gebied, en in verschillende tijden. In vorige tijd hebben die vrienden de vluchtende koning vergezeld, in het vertrouwen dat hij van God gezalft en bemind was en dat hij Gods zaak diende. Wat hadden die vrienden die koning trouw omringd en gediend op al zijn zwerftochten! Maar nu dreigde de hongersnood; de dood. En dat maakte hen moedeloos en verdrietelijk, dat bracht hen tot de vraag: "Wie zal ons het goede doen zien?" Ze wisten niet wat het einde zou zijn. Waar ze ook heen zagen. 't Was voor hen alles donker en benauwd. In Davids hart was het anders. Zijn gelovig gebed was: "Verhef Gij over ons het licht Uws aanschijns, o Heere".

Gedurig, zo zeiden wij, herhaalt zich die vraag in ons persoonlijk, huiselijk, maatschappelijk, staatkundig en kerkelijk leven. Het leven is vol van vragen en vol van raadselen. Gelukkig die met de Koningin van Scheba verwaardigd worden, om tot de meerdere Salomo te gaan door het geloof, tot Hem, die alle vragen kan beantwoorden en alle raadsels kan oplossen.

O, wat tasten wij als blinden gedurig naar de wand, en wat is onze ziel gedurig omringd "door duisterheên". En als dan het ongeloof de overhand heeft dan zinken wij hoe langer hoe meer in moedeloosheid weg, vooral in tijden zoals wij thans beleven. Wat is er al geprofeteerd en wat voor voorspellingen zijn er al gedaan op allerlei gebied. Staatkundig zowel als kerkelijk; maar waarvan niets is uitgekomen. Hoe menigmaal werden die profetieën tot een bespotting, en die profeten kennen meestal geen schaamte. Wij kunnen over het algemeen meer op hebben met bidders dan met profeteerders.

Toch zijn er bij de oprechten van hart voor wie de zaak van ons land en volk, maar inzonderheid ook van de kerk niet onverschillig ligt, vele vragen op de bodem van hun hart. En zoals dit persoonlijk voor hun eigen ziel is, zo is dat ook op dit terrein. Gods Woord is een lamp voor onze voet, en een licht op ons pad, om alle donker op te klaren. Zeker, bij dat Woord hebben wij steeds van node om het recht te verstaan, de onderwijzingen van Christus, de grote Profeet en Leraar der Gerechtigheid en het onmisbare licht van de Heilige Geest. Dat Woord, geliefden, zal een oplossing geven, en licht verspreiden op zoveel wat thans het hart der oprechten vervult in deze zo ernstige tijden. Waar de God des oordeels met Zijn gerichten over de aarde trekt, maar ook waar zulk een grote donkerheid en zulk een rouwfloers ligt over Gods kerk.

Wat zal het einde zijn van wat wij thans aanschouwen, en zich aan ons oog vertoont?

Zal Gods kerk nog verder wegzinken? Zal de verdrukking aanstaande zijn? Zal God Zijn Kerk nog reformeren? Zal Christus Zijn Bruid thuis halen? Zal de wereld nog iets leren uit de oordelen?

Wij wensen op grond van Gods Woord een antwoord te geven.

Onze tekst vindt uw gewijde aandacht opgetekend in Daniël 12: 10.

Velen zullen er gereinigd en wit gemaakt en gelouterd worden; maar de goddelozen zullen goddelooslijk handelen, en geen van de goddelozen zullen het verstaan, maar de verstandigen zullen het verstaan.

In die tekst hebben wij:

Een Goddelijk antwoord op enkele voor Daniël en voor ons duistere vragen betreffende de toekomst, die wij tegemoet gaan. In dat antwoord wordt gesproken van:

1. Een grote genade.
2. Een verschrikkelijke verharding.
3. Een bijzondere onderscheiding.

Het boek der profetieën van Daniël, één van de ballingen in Babel, bevat niet alleen wat God de Heere hem geopenbaard heeft omtrent de lotgevallen van zijn volk en kerk, maar ook wat hijzelf wedervoer zowel aan het Babylonische als aan het Medische hof. Onder de koning Jojakim was hij reeds gevankelijk naar Babel weggevoerd. Met bijzondere wijsheid is hij van God bedeed geworden, en op voortreffelijke wijze is de vreze Gods in hem geopenbaard en de kracht des geloofs tot openbaring gekomen, tot roem van die God, Die hem genade en ere schonk aan dat heidense hof. Zijn boek laat zich in twee delen splitsen.

Het eerste deel (hoofdstuk 1-6) begint met de mededeling van het verschijnen van Daniël aan het hof van Nebukadnézar; verhaalt verder zijn verhouding tegenover de koning, en eindigt met de dood van Belsazar en zijn eigen redding uit de leeuwenkuil onder Darius. Het laatste deel van zijn profetieën bevat de gezichten van de vier dieren, de openbaring van de zeventig jaarweken, en eindelijk de worstelingen van de anti-goddelijke wereldmacht tegen de komst van het Godsrijk.

Beide delen hangen inwendig samen, en doen ons zien welke talrijke en zware lotgevallen Israël, maar ook het Israël Gods in het laatste der dagen te wachten heeft. Maar ook hoe God de Heere staat boven het woelen en werken der volken en Zijn einddoel bereikt; namelijk, de eidelijke voltooiing van het Godsrijk. Het rijk van God kan nooit ten onder gebracht worden, hoezeer het ook tijdelijk verdrukt wordt door de machten der wereld. Christus houdt Zijn kerk in stand; en de kerk zal in Hem dat Gezegende Hoofd niet alleen overwinnen, maar ook zeker verheerlijkt worden.

Daar zal nu iets van opgelost worden in onze tekst. **Grote verborgenheden Gods worden door Daniël ontdekt betreffende het wedervaren van de kerk van God in het laatste der dagen.** Daniël had blijkens het tekstverband ook veel vragen. In Daniëls profetieën zijn, gelijk in de brieven van Paulus, vele dingen zwaar om te verstaan. Onder onze oudvaders zijn er verschillende gedachten en meningen geweest, vooral ook wat betreft de twee laatste hoofdstukken van dit boek. Ik wens u met die verschillende verklaringen thans niet te vermoeien. Het veiligst zullen wij gaan, wanneer wij in die profetie zullen zien, de louterende werking van de verdrukking die over de kerk gaan zal, en de afval der goddelozen.

Er wordt hier zeker gezien op de bange worsteling van Christus' kerk in het laatste der dagen.

1. Wat wij allereerst hebben op te merken is wel dit, dat men in onze tekst spreekt van een grote genade.

Van een grote genade in het laatste der dagen bewezen aan de kerk op aarde. Dus niet aan alle mensen.

Wij spreken hier van de bijzondere genade alleen geschonken aan bijzondere personen, die gelijk Daniël behoren tot de ware kerk van God, waarvan een deel hier strijdende is op aarde. Bang en donker zal het op aarde worden. Er wordt gesproken in vers 1 van een tijd der benauwdheid, zoals er nog nimmer geweest is, en beleefd door degenen die de aarde bewonen zullen.

Toch hoe donker, gelijk aan een zwarte nacht, ook in die tijd zal er nog een kerk zijn. Gesproken wordt er immers van "de kinderen Uws volks"; en van degenen die gevonden worden geschreven te zijn in dat boek.

De kinderen Uws volks zijn de Israëlieten, het ware Israël Gods van alle tijden en eeuwen. Geschreven in het boek. Het boek van Gods Raadsbesluit, waarin verordineerd is, wie het leven zullen hebben en wie niet; of nog juister: **het Boek des levens des Lams, waarin al de namen van de uitverkorenen zijn gegraveerd, en dat van de nooit begonnen eeuwigheid.**

Hoe Satan ook woedt, en hoe zijn trawanten ook vervolgen, nooit zal het hun gelukken die kerk van de aarde weg te krijgen. Het zal wel zo zijn in het laatste der dagen, wat de Heere Jezus gezegd heeft: "Als de Zoon des Mensen wederkomt, zal Hij nog geloof vinden op de aarde?"

Het overblijfsel zal klein, weinig, onmachtig zijn. Doch er zal een overblijfsel zijn naar de verkiezing der genade. Wie daar zorg voor dragen zal? Die Grote Vorst Michaël, de Heere Jezus Christus.

Die grote Vorst met zoveel macht bekleed. Die Vorst der aard, maar ook die Vorst van het heir des hemels. "Uit degenen die Gij Mij gegeven hebt, heb Ik niemand verloren".

Die Vorst Die opstond in de eeuwigen Vrederaad, opstond in de belofte, opstond in de tijd, opstond in de hof van Jozef van Arimathéa. En Die opstaan zal in het laatste der dagen, wanneer de kerk komt onder het oordeel van de anti-Christ. **Hij staat in voor dat ware Israël, bewaart hen in de kracht Gods tot zaligheid, tegenover al dat woeden der hel. Hij verlost hen ook uit de ure der verzoeking die over de gehele wereld komen zal.**

Welk een eeuwige vertroosting ligt er in voor het vaak bestreden volk van God. Nee Elia, gij zijt niet alleen overgebleven, er zijn er door alle tijden nog 7000; nog een bepaald getal, die Satan heeft moeten los laten en die onder de Banier van Koning Jezus zijn gekomen, en daar voor eeuwig onder zullen blijven. Daniël. Van de opstanding der doden ten jongste dage, wordt hier zelfs getuigenis gegeven, **die tweeledig zijn zal; een opstanding ten eeuwigen leven, en opstanding tot het eeuwig oordeel.** Die verwijzing naar de opstanding tot eeuwig leven moet troost bieden, met het oog op degenen die onder de vervolging onder welke monarch of tiran ook voor hun getrouwheid hun leven verloren hebben.

Daar wordt gesproken van velen, en niet van allen. Dat heeft vanzelf geenszins de bedoeling om de opstanding van allen te loochenen; de hier gegeven openbaring heeft niet de strekking om een uiteenzetting te geven aangaande de opstanding. Ze beoogt alleen met het feit van die opstanding troost te geven ten opzichte van degenen die de marteldood hebben ondergaan. Niet alleen is er verlossing voor hen, die aan het einde der verdrukingsperiode nog in leven zijn, maar ook is er een hoopvol uitzien voor hen, die in de vervolging het leven lieten. Zij zullen weer opstaan om een eeuwig leven te beërven.

De leraars nu zullen onder degenen, die ten eeuwigen leven ontwaken (vers 3), die door de grote Hulp (vers 1) gered worden, - allen, die in de geschiedenis der Kerk, voornamelijk in die laatste anti-christelijke tijd, voor anderen tot leidlieden op de rechte weg zijn, - niet alleen evenals de anderen de zaligheid van het eeuwige leven deelachtig worden, maar zullen blinken als de glans des uitspansels. Voor hen is een bijzondere heerlijkheid bereid.

't Is vanzelf niet zo, dat de leraars iemand rechtvaardigen, in de zin dat zij iemand voor rechtvaardig verklaren, hem de schuldvergeving schenken; maar omdat ze hen de weg tot schuldvergeving en dus tot rechtvaardigmaking door het geloof hebben aangewezen, en het middel, het instrument Gods geweest zijn tot hunne toebrengring tot de gemeente die zalig wordt. Een sterke bemoediging en vertroosting is, dat getuigenis voor de getrouwe leeraars, om in de bediening niet moede te worden, maar steeds met meer moed en ijver op Christus, als op de ware gerechtigheid te wijzen. Lijdt daarom getroost wat u van de boze en godsdienstige wereld wordt aangedaan. De grootheid van het loon der genade voor u, is zulk een vlijt en zulk een geduld wel waard.

Na deze aanwijzing van hetgeen geschieden moet (11: 2a) ging hij die reeds lang met Daniël had gesproken verder: En gij Daniël sluit deze woorden, die ik vanaf hoofdstuk 11: 2b, tot u gesproken heb, toe, opdat er daarvan niets verloren ga, en verzegel dit boek met al hetgeen u bekend is gemaakt, ook de vroegere openbaringen, die gij hebt ontvangen. Breng het alles in een bijzonder boek samen, en zorg dat het tegen elke vervalsing beveiligd worde, tot de tijd van het einde. Want hetgeen omtrent de toekomst geopenbaard is, is tot op die tijd van rijke inhoud en grote betekenis.

Velen zullen het in de loop der tijden naspeuren, zullen de zich in het boek bevindende voorzeggingen doorzoeken, en de wetenschap van de wijze waarop God met Zijn volk heeft gehandeld zal vermenigvuldigd worden. Men zal in de tijden der vervulling de betekenis ervan begrijpen, en de vooraf verkondigde verdrukkingen op de rechte wijze leren verstaan.

En ik, Daniël, zo lezen wij verder in vers 5-6, zag toen de engel die tot mij sprak en ziet er stonden opeens twee anderen, de een aan de ene zijde van de oever der rivier en de ander aan gene zijde van de oever der rivier. En hij, een van deze beide deed de vraag die mij op het hart lag in woorden, en zei tot de man bekleed met linnen, - die tot hiertoe tegenover mij staande gesproken had (10: 5) maar nu van standplaats was veranderd, en die nu boven op het water der rivier, evenals de in hdst. 8:16 vermelde, tussen Ulaï was: Tot hoelang (liever hoelang) zal het zijn, dat er een einde van deze wonderen zal wezen, hoelang zullen die wonderlijke dingen, die in de voorgaande afdeling verhaald zijn, aanhouden? Hoe lang, hoe lang zal deze eindcatastrofe duren?

En ik vol verwachting, zo staat er in vers 7, hoorde die man bekleed met linnen, die boven op het water der rivier was, welk een antwoord hij geven zou op de vraag, die als uit mijn hart was gedaan. En Hij, Christus de Koning der wereld, hief Zijn rechter- en linkerhand op naar de hemel, om op de aller plechtigste wijze Zijn woorden te bekrachtigen, en zwoer - ter wille van hen, die ten tijde van de verdrukking een zekere troost en een vast steunpunt van maat en duur moesten hebben - bij Hem die eeuwig leeft (Openb. 10: 6,).

Dat na de bestemde tijd, na een jaar, na twee bestemde tijden, twee tijden van elk een jaar, en een helft, een half jaar, dus in 't geheel 3½ jaar, vroeger reeds aangekondigde duur en als Hij voleind zal hebben te verstrooien de hand, des heiligen volks; als er aan de verstrooiing van Gods volk, van Israël een einde zal komen, - daar dit toch met het begin van die laatste tijd weder uit de gehele wereld naar zijn land verzameld moet worden al deze dingen voleind zullen worden. Dán moet dat tijdpunt namelijk beginnen, de 3½ jaren. Het is duidelijk, dat hier een blik gegund wordt op het laatste der dagen. Niet alleen zal er vertroosting zijn, maar ook verlossing. Als eenmaal de bestemde tijd vervuld is, als het rijk Gods voleind zal zijn, (en de opstanding der doden plaats heeft) dan zal ook alles vervuld zijn, wat hier aan Daniël Gods knecht is geopenbaard.

Dit hoorde ik, Daniël, duidelijk en nauwkeurig, hoe de man in linnen klederen, die met het hemels oog verre heen, tot aan het doel der gehele wereldgeschiedenis zag, de laatste dingen openbaarde. Ik, die met mijn gedachten, bij de meer nabij zijnde toekomst van mijn volk, en het einde daarvan bleef staan, verstond het niet, omdat uit het gezegde daaromtrent nog niets kon worden afgeleid. Ik zei om nadere verklaring daarover vragende, "Mijn Heere, wat zal het einde zijn van deze dingen? Wat zal na de tegenwoordige stand van zaken komen, want ik zal het antwoord hierop beter verstaan, daar het meer nabij zijnde zaken geldt".

En Hij zei: "Ga heen Daniël! in vrede en verontrust u er niet over, dat gij niet hebt verstaan wat over de verre toekomst tot u gezegd is, want deze woorden zijn toegesloten en verzegeld tot de tijd van het einde, de volle betekenis daarvan zal eerst ten tijde van de vervulling werden verstaan, onderwerpt u met ootmoed onder het verborgene van het Goddelijk Raadsbesluit. Bij de toekomstige geslachten, wie het náder aangaat dan u, zal het zijn kracht en uitwerking hebben. Velen, die zich gelovig aan het geopenbaarde woord overgeven, zullen er door de droefenissen der toekomstige tijden gereinigd en witgemaakt en gelouterd worden".

Welk profijt en nut de verdrukking van de kerk zal afwerpen wordt gelijk onze kanttekenaars opmerken, voorgesteld onder drie treffende woorden of gelijkenissen.

- Het eerste is genomen van de zuivering van het koren, gelijk het koren met de wan van het kaf gezuiverd wordt; evenzo de gelovigen met de wan der vervolging.
- Het tweede woord is genomen van de vollers, die het laken schoon en wit vollen.
- De derde gelijkenis is genomen van de goudsmeden, die het goud en zilver in hun smeltoven louteren, het schuim uitzuiverende.

Het zijn drie gelijkenissen, die zeer vaak in Gods Woord genoemd worden en die van grote betekenis zijn.

1. Wat het wannen van het koren betreft, dat was onder Israël zeer bekend, en voor ons is het ook niet vreemd. Dat wannen geschiedde onder Israël des avonds en 's nachts, als er een zachte wind waaide over de dorsvloer. Men gebruikte daar een stok of ook wel de bekende windmolen voor. Het kaf vloog dan weg en het graan werd in zakken verzameld. Het kaf is gebruikt tot bescherming van het graan, maar als de tijd is gekomen dat het graan rijp is, dan wordt het kaf weggeworpen op de mesthoop, door de wind weggevoerd, of ook met de stoppelen gelijk verbrand. Kaf is licht, ledig, er zit niets in, 't is nutteloos en waardeloos.

2. Vollen is de kunst om aan nieuwe geweven wollen kledingstukken de nodige dichtheid en vastheid te geven, deels om reeds gedragen kleding te reinigen en breekt de periode aan van 3½ jaar, waarin een overblijfsel uit Israël bekeerd wordt en alzo de Kerk haar verlevendiging ontvangt. Hoe totaal anders leerden onze Gereformeerde vaders! Ds. Lamain schrijft een bladzij verder: De tijd dus die vooraf zal gaan aan de onmiddellijke wederkomst van Christus. aan deze de glans van nieuwhed te geven. De kledingstukken werden daartoe in het water geweekt, met de voeten getreden, of met een stok of knuppel gestampt. Het geschiedde door middel van bijtende of oplossende stoffen, o. a. van zeep. Bij het weven moest er rekening mee worden gehouden, dat de stof door het vollen bijna tot de helft kromp. Natuurlijk waren de klederen, die zo gereinigd werden, meestal wit. Om deze de volle glans te hergeven die ze tevoren hadden, moest de Joodse voller drie dagen arbeiden, terwijl het vollen van bonte of gekleurde stoffen slechts een dag eiste. 't Was een bepaald, een apart werk.

Ten Noordwesten van Jeruzalem was een plaats bekend onder de naam: "Veld des vollers". Omdat dit werk veel stank verspreidde en veel water vereiste, oefende de voller evenals de leerlooier zijn beroep uit buiten de stad.

Onder Israël kende men ook goud- en zilversmeden. Het smelten geschiedde in een oven, en in een kroes. Daar werd het edele metaal gezuiverd en gelouterd van alle onzuivere bestanddelen. Het schuim moest er af. Niets zou er overblijven, maar de smelter zat er bij en gaf nauwkeurig acht. Hij bleef er zolang bijzitten totdat hij zijn eigen beeld zag in het goud of het zilver, en dan was het smelten gedaan.

Het zijn alle drie duidelijke beelden om aan te wijzen wat God bedoelt met de loutering van Zijn kerk.

Het onzuivere, het kwade, het ondeugdzame, het vuile, het onreine wordt onverbiddelijk weggedaan, en God bedoelt Zijn Naam te verheerlijken en te verhogen in de reiniging van Zijn volk, door het bloed en de Geest van Christus. Dan zullen zij de Heere een rein spijsoffer toebrengen in gerechtigheid, en het zal de Heere zoet zijn als in vorige jaren. Ja dan zal het zijn tot lof, eer en heerlijkheid in de openbaring van Jezus Christus; maar ook tot profijt van hun hart en leven. Van de persoonlijke loutering in Gods Kerk lezen wij ook in Gods Woord. Abraham de Vader der gelovigen werd beproefd in Gen. 22. Job kwam in de smeltkroes, maar hij mocht getuigen: "als goud zal ik uitkomen". Van een reiniging van de kinderen van Levi spreekt Mal. 3: 2. Wat moet er bij Gods volk af, om alleen hun gerechtigheid in Christus te zoeken en te vinden!

Zij moeten gereinigd en geheiligd worden door, het bloed des Lams, van al hun erf- en dadelijke zonde.

Gelouterd in de smeltkroes van alle betrouwen op hetgeen geen God is.

Gezuiverd van alle eigenliefde, eigengerechtigheid, wettische neigingen, Farizese werken.

O, het ligt zo diep in ons hart, de vezels van vijandschap tegen vrije genade, ze liggen zo verborgen!

Maar Heer' wie is de man; Die op 't nauwkeurigst kan; Zijn dwalingen doorgronden.

Dat zoeken van zichzelf, dat bedoelen van zichzelf, ons eigen ik kruipt in alle hoeken. Als wij er maar aan ontdekt worden, dan blijft er niets anders over dan walgen van onszelf, onszelf verfoeien in stof en as voor God. En hoe ons vlees er tegen schreeuwt; het leven dat uit God is krijgt betrekking op die loutering en reiniging door het bloed en de Geest van Christus. **Wij willen liever overkleed worden, maar wij moeten ontkleed worden. Onze 'natuur' wil wat worden, maar Gods weg met Zijn volk is ontworden.**

Paulus had geleerd, door genade een behagen in zwakheden te hebben, opdat de kracht van Christus in hem zou wonen.

Hier in deze tekst gaat het meer bijzonder over de loutering en reiniging van Gods Kerk in het algemeen, in het laatste der dagen. Gods Kerk kwam in de smeltkroes in Egypte, onder het bewind van Farao. Ook in de dagen van Nebukadnézar werd Juda gelouterd in Babel. Onder de regering van de tien Romeinse keizers gebruikte God ook de wan. En denk aan de vervolgingen in de middeleeuwen toen het bloed der martelaren het zaad der kerk was. Maar nooit zal Gods Kerk zulk een loutering doorleefd hebben, als in het laatste stadium, dat de wereld zal beleven. De tijd dus die vooraf zal gaan aan de onmiddellijke wederkomst van Christus.

Gods heiligheid heeft geen gemeenschap met de zonde. Zijn rechtvaardigheid kan de zonden niet dulden en Zijn eeuwige liefde dringt om Zijn volk van de ongerechtigheid te reinigen. In de Klaagliederen van Jeremia lezen wij, dat de kostelijke kinderen Sions tegen fijn goud geschat, de aarden flessen gelijk zijn geworden. En in Matth. 25 in de gelijkenis van de 10 maagden, lezen wij, dat de 5 wijze met de 5 dwaze maagden in slaap zijn gevallen. Ja, Christus waarschuwde Zijn Kerk om niet meegevoerd te worden met brasserie en dronkenschap en de zorgvuldigheden des levens.

De wereldgelijkvormigheid, de geesteloosheid, de koudheid en lauwheid zal in het laatst der dagen toenemen. Nog wat uitwendige belijdenis en vorm blijft er over, maar de ziel, het leven, wordt er in gemist. Een uiterlijk voorwerpelijk licht van een Evangeliebediening, zonder een innerlijk, onderwerpelijk licht van de kennis der heerlijkheid Gods in het aangezicht van Jezus Christus. **Wanneer de mensen alleen op de sterren (de leraars) staren, alleen op de instrumenten zien, en met hen ingenomen zijn en niet op Christus Zelf zien. Wanneer de mens met kunstlicht tevreden is, met kaarsen, en lamplicht in plaats van met zonlicht. O, als de Godsvrucht en de Godsvreze gaan ontbreken, en Gods volk mee en afgevoerd wordt, en niet meer te onderkennen is van de wereld. Wanneer alles rustig ligt te slapen in het bed van vleselijke gerustheid en vrede; ... dan is het een droeve tijd.**

Maar nu gaat God Zijn Kerk louteren, op zijn plaats brengen. Wat dan scheen bij haar te behoren, wat met de Kerk en met het volk meegelopen heeft, maar vreemd was van het zaligmakende werk van de Heilige Geest, zal afvallen.

Toen Christus stierf en opstond werd iets van die scheiding aanschouwd. Wat kwam toen de kerk zuiver naar voren. Dat zal ook eenmaal zijn wanneer het eindgericht nadert.

Wat diepe schaamte zal dan Gods volk vervullen, welk een smart zal dan hun hart vervullen, **als die tijd aanbreekt en God Zijn volk in de smeltkroes zal brengen. Alle eigen werk, alle eigen bedoelingen en zelfzoeken zal dan verbranden.** God zal dan geen vlees sparen. Dan zullen de vlekken openbaar worden, en het zal niet zonder smart geschieden, wanneer de Hemelse Voller dat volk zal wit maken; wat zal die reiniging er diep doorgaan!

Het zal wat kosten, geld en goed, vlees en bloed, maar het zal zijn tot verlossing, van de zonde, en tot verheerlijking van Gods werk. Daar zullen zij toch van vrijgemaakt, worden als de getrouwe Gods des Verbonds Zijn kerk bezoekt. Ze zullen zingen als in de dagen vanouds.

Dan heeft de drukking van de melk boter, en de drukking van de neus bloed voortgebracht. Dan heeft God Zijn doel bereikt. Als God met Zijn volk gaat pronken valt het voor hun vlees niet mee, maar het werk der genade blinkt en schittert dan. Het einde is: "Het is goed voor mij verdrukt te zijn, geweest, opdat ik dus Uw Godd'lijk recht zou leren". Toen het aanwezig was, was het hun bang, toen was het geen oorzaak van vreugde, maar van droefheid, maar daarna geeft het van zich een vreedzame vrucht der gerechtigheid, dergenen die erdoor geoefend worden.

O geliefden, God komt met Zijn kerk er uit. Het beste kleed wordt hun aangedaan en een ring aan hun hand, schoenen aan de voeten. Het gemeste kalf wordt geslacht. En als dat dan plaats heeft, dan is God verblijd, Christus verheugd, maar dan springt dat volk ook op van vreugde in God. Ja, daar aanvaarden zij dat zij door vele verdrukkingen moeten ingaan in het Koninkrijk Gods. Maar dan komt het ook.

Daar komt het zuivere Godswerk, ontdaan van alle menselijke vonden en overleggingen weer naar voren. Die loutering heeft bewerkt dat hun geloof versterkt, hun hoop verlevendigd, en hun liefde aangewakkerd is. Daar omhelzen zij het, dat het maar een verdrukking van tien dagen is; dat welhaast hun strijd volstreden, en hun loop voleindigd zal zijn. En zij zijn ook zo verblijd daarmee, dat boven de poort des hemels staat: "En daar zal niet inkomen iets dat verontreinigd is en gruwelijkheid doet, en leugen spreekt, maar alleen wier namen geschreven zijn in het Boek des levens des Lams". Daar is die reiniging, uitzuivering en loutering niet meer nodig. Daar heeft God nooit verdriet meer van Zijn volk. Daar is geen besmetting des vleses en des geestes meer, maar daar zijn zij volmaakt zonder vlek of rimpel. Daar zijn zij als de engelen Gods; volmaakt naar ziel en lichaam gelijk weleer in de staat der rechtheid. O, wat een toekomst gaan Gods kinderen toch tegemoet met hun Gezegend Hoofd Christus! Dat onze ziel er reikhalzend naar uitzien mocht.

2. Een verschrikkelijke verharding.

Maar wat de Heere verklaart betreffende de verschillende uitwerking van Zijn Woord, dat het voor de een zal zijn een reuk des doods ten dode, en voor de ander een reuk des levens ten leven, dat zien wij ook aangaande de oordelen en gerichten in het laatste der dagen.

Spraken wij straks van een grote genade bewezen aan de ware leden van Christus' kerk, de uitwerking zal voor de wereld zijn een schrikkelijke verharding. Tegenover die "velen", welke in de dagen der verdrukking gelouterd zullen worden, staan anderen, die hier voorkomen onder de naam van "godelozen. **God-loos is een mens, die los van God is. In Adams val zijn wij dat geworden.** Paulus spreekt van de heidenen "als zonder God in de wereld". Godelozen daar verstaan we onder, degenen die diep verdorven op zondige, misdadige wijze leven in de wereld; leven naar het goeddunken van hun boos hart; zij stellen zich God niet voor ogen. Van Lydia de purperverkoopster staat er bijvoorbeeld voor haar bekering: dewelke God diende. Al miste zij de hartvernieuwende genade van de Heilige Geest, haar leven was uitwendig stichtelijk en onberispelijk. Het is als een voorrecht te achten wanneer God ons bewaart van uitbrekende zonden, en zoveel beslag legt op onze consciëntie dat wij gebonden zijn aan de ordinanties Gods. Voor dezulken geldt echter altijd: "Tenzij dat uw gerechtigheid overvloediger zij dan der Farizeeën en Schriftgeleerden, gij zult het Koninkrijk Gods niet zien".

Nu wordt hier van godelozen gesproken. Die "godeloze" leert Gods volk door ontdekkende genade in hun eigen hart kennen. Hoeveel genade God ook verheerlijkte in de harten Zijner uitverkorenen, het is hier alles ten dele. Ons vlees en bloed wordt nooit bekeerd. En van dat vlees betuigt de apostel Paulus, dat het zich der wet Gods niet onderwerpt en ook niet kan. Dat moet Gods volk meeslepen tot op de dag des doods toe, en dat maakt ook de gedurige strijd uit in hun leven. "Ik, ellendig mens, wie zal mij verlossen van het lichaam der zonde en des doods".

Die godeloze zal goddelooslijk handelen, en het niet verstaan. O, daar is geen gedachte van, dat ons bestaan zich ooit zal verenigen met Gods handelingen. Dat vloekt tegen en spot zelfs met de wegen van druk en beproeving: "Alle dingen zijn wel oorbaar maar alle dingen stichten niet".

En daar moeten wij het ook maar bij laten, want het zou onbetamelijk zijn om het alles naar voren te brengen wat ons goddeloos bestaan oplevert.

Ons hart is inderdaad een onzalige fontein, die slijk en modder opgeeft. Alles wat ge op de wereld ziet leeft in ons kleine hart, dat verdorven is door zonde en dat liever zou sterven dan het ooit tegen God opgeven. Wat is de vijandschap groot tegen Gods wegen, en wat is de natuurlijke duisternis en blindheid vanwege de zonde ontzettend.

Een ziel, aan 't stof gekluisterd, Beseft Uw daden niet;

Geen dwaas weet, wat hij ziet; Zijn oordeel is verduisterd.

Maar als hier over goddelozen gesproken wordt, dan hebben wij in dit tekstverband te denken aan de goddeloze atheïstische wereld, die voortgaat in hun goddeloosheid, niettegenstaande al de roepstemmen, die ook zij van de hemel krijgen. God is vrij van elk schepsel uit kracht van de wondervolle schepping, maar Hij maakt Zich ook vrij van elk mens. Niemand zal in het oordeel enige verontschuldiging hebben in te brengen. Zijn geluid is uitgegaan over de gehele wereld. En dat heeft niet alleen plaats doordat het bezingeklank des Evangeliums wordt vernomen. God spreekt ook krachtig door Zijn gerichten als voortekenen van Zijn naderende komst op de wolken des hemels om de aarde te richten in gerechtigheid.

- Noach, de prediker der gerechtigheid, predikte hoorbaar met zijn prediking en zichtbaar door het bouwen van de ark, honderd en twintig jaren. Maar de goddeloze handelden goddeloos, en verstond het niet. Lees maar wat Christus er van gezegd heeft in Mattheüs: "Zij waren etende en drinkende, trouwende en ten huwelijk uitgevende, tot de dag toe in welken Noach in de ark ging". En bekenden het niet totdat allen verdrinken, en voor het gericht werden geplaatst.

- En na de zondvloed bouwde men een toren te Babel welks opperste in de hemel zou reiken. Goddeloos handelen. Ze wilden God uit de hemel stoten, en er zelf ingaan om de teugels van het bewind der wereld in handen te nemen.

- Lot waarschuwde Sodom, voordat God die steden ging verdelgen van de aardbodem. Werd het ter harte genomen? O nee, de verkeerde weet van geen schaamte. Er staat in Genesis: "En hij was in de ogen zijner schoonzonen als jokkende". Zij weigerden te luisteren en dachten er niet aan Sodom te verlaten en die rechtvaardige Lot te volgen.

- Faraö handelde goddeloos, en welke tekenen ervan Gods ongenoegen, en welke vreselijke oordelen er ook kwamen, er was geen breken met de zonde, maar een verharden in de ongerechtigheid, totdat hij met zijn heir verzonk in de diepte der Schelfzee.

- En als Christus in Lukas staat voor de poorten van Jeruzalem, dan weent Hij over hen, zeggende: "Och, of gij in deze uwen dag nog bekendet wat tot uw vrede is dienende". Maar tegelijk voegt Hij er aan toe: "Maar nu is het verborgen voor uw ogen". Men sloot moedwillig de ogen voor de verwoesting die aanstaande was, als een oordeel Gods over hun verwerping van Christus.

- Pilatus was overreed in zijn hart van Christus' absolute onschuld en werd daarbij nog gewaarschuwd door zijn vrouw, maar hij handelde goddeloos en verkrachtte het recht.

En zo is het nu ook in onzen tekst. Hoe korter wij komen bij de dag van het eindgericht en de volheerlijke majestueuze komst van Vorst Immanuël om te oordelen de levenden en de doden, hoe banger dat het op de wereld zal worden.

Die sombere profetie wijst via Antiochus Epifanus naar de grote verdrukking onder de anti-Christ heen. **Grote verdrukkingen zullen er wezen, hoedanige er niet geweest zijn van het begin der wereld tot nu toe, en ook niet zijn zal. Dit laatste tijdperk zal zich kenmerken door verschrikkelijke vreesaanjagende gebeurtenissen.**

Het staat zelf aan het begin van het hoofdstuk waaruit onze tekst genomen is, dat het zulk een tijd der benauwdheid zijn zal als er niet geweest is sinds, dat er een volk op aarde geweest is. De machten der hel zullen zich in slagorde stellen tegen de Heere en Zijn gezalfde, en tegen die kleine kudde van Gods uitverkorenen die er zijn zal, dragende het merk- en veldteken van Koning Jezus. Satan is dan nog een kleine tijd gelaten, om zijn macht te ontplooiën en de kerk te verdrukken en te vervolgen.

De wereld zal zich als in een hel veranderen en de mens der zonde zal zich in al zijn vreselijkheid openbaren. **De afbraak van de wereld zal dan reeds bij aanvang aanschouwd worden. Alle fundamenten der aarde zullen dan wankelen, en alle groten der aarde tegen elkander staan, om elkaar te beoorlogeren en te vernietigen. De vrede zal van de aarde worden weggenomen; zij zullen elkander doden.** Hongersnoden en pestilentiën zullen elkaar opvolgen. De nood zal tegen het einde der dagen dus zeer groot worden.

En die strijd zal in het bijzonder tegen Gods, kerk gericht worden. De openbare eredienst zal niet meer mogelijk zijn. De ware belijders van Christus zullen uitgesloten worden, daar zal geen plaats meer voor zijn. Allen die het merkteken van het beest niet zullen dragen, zullen uit het samenleven gebannen worden; ze zullen niet meer kopen en verkopen. De ontzetting en verdwazing van hun hart. En die straf is enerzijds hun schuld tot eeuwige veroordeling, maar anderzijds moeten wij er ook in zien de soevereine beschikking van die God, Die Zich ontfermt die Hij wil, maar ook verhardt die Hij wil. Christus heeft Zijn Vader reeds gedankt in Mat. 11:25 zowel voor de verkiezing als voor de verwerping.

God is die grote Pottenbakker, die het ene vat maakt ter ere, en het andere ter onere. Hij geeft geen rekenschap van Zijn daden, en niemand kan Zijn Hand afslaan en zeggen: "Wat doet gij?"

Met heilige eerbied moeten wij dit terrein betreden. Een particulier en ongestudeerd Christen, maar geoefend in het woord der gerechtigheid, en ervaren in de wegen des Heeren.

Elisa Coles, schreef over de soevereiniteit Gods: "Deze hoge en vreselijke eigenschap zijnde een oceaan zonder bank of grond, mag men met elk vaartuig, schoon nog zo sterk gebouwd en bemand, veel minder met zo een licht bootje, niet lichtvaardig in-lopen, zonder een Goddelijk kompas, en een anker binnen het voorhangsel".

De goddelozen zullen goddeloos handelen, en geen der goddelozen zullen het verstaan. Een schrikkelijke verharding, die ten volle voor rekening ligt van degenen die alzo handelen, en waarvoor nooit enig voorwendsel zal overblijven, in de dag des gericht.

Welgelukzalig is hij, die als een goddeloze gerechtvaardigd wordt, en verlichte ogen des verstands krijgt om de gangen Gods in het heiligdom te mogen verstaan.

3. Een bijzondere onderscheiding.

Tenslotte spreekt deze tekst ook van een bijzondere onderscheiding. Er wordt nu gesproken van verstandigen die het verstaan zullen. Wat wij te verstaan hebben door "die verstandigen" behoeft geen breedvoerig betoog. **Niet te denken hebben wij aan verstandigen, in de zin van "schranderen", als vrucht van algemene genade. Inderdaad kan dat zeer ver gaan.** Denk aan Bileam, die van zichzelf spreekt als van de man wiens ogen geopend zijn, de hoorder der redenen Gods, die het gezicht des Almachtigen ziet, die verrukt wordt, en wien de ogen ontdekt worden.

Onder de heidenen waren er oudtijds wel mannen, die blijkens de door hen nagelaten geschriften het zeer ver gebracht hebben, al misten zij zelfs de openbaring van God in Zijn Woord gegeven, wat betreft het verstandelijk beschouwen van de Godheid, krachtens ingeschapen Godskennis. Ver kan het ook krachtens de verkregen kennis, - en de algemene verlichting des Geestes gaan aangaande de uiterlijke beschouwing van de uiterlijke waarheid, en de wegen die God met Zijn volk houdt. **De ontzettendste tonelen van godslastering zullen Gods kinderen dagelijks moeten aanschouwen. De martelvuren zullen opnieuw branden. Van alle zijden zal het bang zijn. Maar 't zal niet vreemd zijn voor degenen die de Heere vrez.** Ziet, ik heb het u voorzegd, zo sprak Christus eenmaal tot Zijn discipelen. Het zullen tijden zijn waarvan de Heere Jezus gezegd heeft: "En zo die dagen niet verkort werden, geen vlees zou behouden worden".

Hoe bang het echter ook op de wereld voor de wereld worden zal, er is geen verwachting dat het enig waarachtig nut en profijt voor haar zal afwerpen. Alles zal zich rijp maken voor het beslissende oordeel en de zekeren ondergang. De sprake die komt uit de oordelen van de God des oordeels om het ter harte te nemen, zal niet worden volstaan. **De goddelozen zullen zich verharderen in de ontzaggelijke oordelen der laatste dagen. Al zal de wereld een bloedbad worden, en de mensen als mest op de aardbodem zullen liggen, het zal geen inbreuk maken op het goddeloze leven der goddelozen. Men zal voetballen en dansen totdat Christus komt op de wolken des hemels.** Men zal voortgaan en doorgaan in zijn zonde, totdat God hun ongerechtigheid niet langer meer kan gedogen. De raad die zelfs in de oordelen wordt gegeven om het te ontvlieden, om hun zonden af te breken door gerechtigheid zal in de wind geslagen worden. Geen sprake zal er zijn van waarachtige bekering; geen invallen voor God; geen roepen tot de Allerhoogste.

De verharding zal haar hoogtepunt bereiken. De goddelozen zullen afwijken en voortvaren in hunne goddeloosheid, en zullen de verborgenheden van Christus' komst niet verstaan, hoe dikwijls en hoe duidelijk dat hun die ook mogen uitgelegd zijn. Het zal dan volkomen waar worden wat wij lezen in Openbaring 22: 11: "Die onrecht doet, dat hij nog onrecht doe; en die vuil is dat hij nog vuil worde". Dat is de tijd der beslissing, waarbij de staat en toestand der goddelozen voor altoos bestendig zal worden. Zij zullen uit al de gericht, plagen en slagen, die van de hemel komen, geen voordeel trekken. Van de goddelozen komt niet anders dan goddeloosheid voort.

Er is niets anders van hen te verwachten. Zij zullen het niet verstaan. Dat is een deel van hun zonde. Zij willen het niet verstaan. Zij sluiten hun ogen voor het licht, en niemand is zo blind, als die niet zien wil. Zij haten het licht en komen niet tot het licht omdat hun werken boos zijn. **Het is ook een deel van hun straf. Zij willen goddeloos handelen en daarom heeft God hen overgegeven aan de verblindings.** Wat een verstandelijke ontwikkeling kan er zijn op het erf van Gods kerk, maar zonder zaligmakende genade en dat het woord er op van toepassing is: "natuurlijke mensen de Geest niet hebbende".

Hier gaat het over verstandigen, die kennis en begrip hebben van de Goddelijke openbaring. In vers 11 wordt er ook van verstandigen gesproken, gelijk van degenen, die een recht inzicht hebben in Gods geopenbaarde waarheid en derhalve ook in de door God geëiste weg.

Die kennis en begrip hebben van de Goddelijke openbaring zijn zulken die het beeld Gods aanvankelijk terug ontvangen hebben; die op de leerschool van Christus zijn geplaatst; en die gedurig door die grote Profeet worden onderwezen in de verborgenheden Gods. Wier ogen steeds door de Heilige Geest ontsloten worden. Om het alles recht te verstaan is van node niet zozeer een helder verstand, als wèl een geheiligd hart. Maar laten wij de even genoemde zaken nader bezien. Om het doel en oogmerk Gods in al zijn beproevingen, oordelen en gericht recht te verstaan en te erkennen is nodig:

(1) Dat wij Gods Beeld terug krijgen, dat bestond in kennis, gerechtigheid en heiligheid.

Dat kostelijke Beeld was eenmaal ons deel in de staat der rechtheid. Adam kende, diende en verheerlijkte God. Onze eerste ouders hadden een oorspronkelijke kennis Gods. Er was (gelijk een onzer doorluchte vaders het noemde) een zoete overeenkomst der ziel in haar verstand, wil en genegenheden, met Gods heiligheid en licht; een schoon licht in het verstand, afkomstig van dit fonteinlicht, zodat Adam nauwkeurig de Goddelijke en natuurlijke dingen kende.

Welk een groot onderscheid blijft er tussen een geleerd man en een onwetend mens, al is het maar ten opzichte van natuurlijke dingen. De een is maar gelijk een beest, in vergelijking van de ander. O hoeveel meer onderscheid was er tussen Adams kennis en die van de geleerdste. De hoogste vordering in kunst en schranderheid reikt in dit leven niet verder dan tot een geleerde onwetendheid van de verborgenheden in de werken Gods en nochtans is er een woordelijk genoeg in voor het verstand. Maar hoeveel zoet genoeg heeft Adam gehad, wiens hart zo uitgebreid was, zodat hij de hogere en lagere dingen, haar naturen, eigenschappen, vermogens en onderscheiden werkingen kende. Geen twijfeling kon hem ontstellen, geen zwaarigheid hem kwellen, geen verschil of twist kon hem bedwelmen.

Maar bovenal de kennis van dat heerlijk Wezen, Die hem een wezen gaf en hem zulk een geest inblies, die bekwaam was om God in Zijn deugden te kennen. Ja, die hem verwaardigde te beschouwen die oneindige schatten van wijsheid, goedheid en macht in God zonder dat een wolk van zonde en onwetendheid er tussen kon komen, om de volle genieting van dat ongeschapen licht te verdonkeren. Welk een lieflijk en verkwikkend gezicht moet dat wezen, als de maan bestraald door de zon zich zo heerlijk en schoon vertoont. Wat zou u denken van Adams ziel, geformeerd met een vatbaarheid om onmiddellijk licht te ontvangen van Gods aangezicht! Hoe sierlijk en schoon moet die ziel geweest zijn, voordat de donkere wolk van zonde zich daartussen stelde. Daar was een schoonheid van heiligheid en gerechtigheid welke als de kleuren waren die deze trekken van het Beeld Gods volmaakten en versierden dat de kennis in de ziel inbracht. Hij was een brandend en schijnend licht, mag men met recht van Adam zeggen, die evenveel leven als licht had, en evenveel lust in God als kennis van Hem.

In de hemel zullen Gods uitverkorenen verzadigd zijn met dat Beeld, maar hier in de tijd worden zij naar dat Beeld vernieuwd en herschapen. **Gods volk krijgt in beginsel dat beeld weer terug, in het uur der minne, waarin God hen afsnijdt van Adam en inplant in Christus.** Hun verstand, dat verduisterd was door de zonde, wordt verlicht om God te kennen in Zijn algenoegzaamheid, zichzelf in zijn vloekwaardigheid en Christus in Zijn dierbaarheid; ja als de Weg, de Waarheid en het Leven. Daarin alleen ligt naar Christus' eigen verklaring het eeuwige leven.

(2) In de tweede plaats, wanneer hier gesproken wordt van "verstandigen", dan hebben wij te denken aan degenen die dit verstand ontvangen hebben van Christus; Die de Zelfstandige wijsheid Gods is. Wij lezen immers in 1 Joh. 5: 20: "Doch wij weten dat de Zone Gods gekomen is, en heeft ons het verstand gegeven, dat wij de Waarachtige kennen". Christus heeft als de Tweede Adam verworven alles wat wij in de eersten verloren hebben. Hij is Die tussen-tredende Borg en Middelaar, niet alleen van voorspraak, maar ook van verzoening. Wat Hij niet geroofd had moest Hij alsdan wedergeven. En hoe getrouw heeft Hij dat gedaan. In die gezegende Christus is alles wat lieflijk is, en wat wel luidt. Hij is die grote Verwerper, maar ook de dadelijke Toepasser van die heilsvendiensten.

Door Hem krijgen wij het verstand terug; en zo dat wij het nooit meer kwijt kunnen raken. Hij neemt de Zijnen op Zijn leerschool; plaatst hen met Maria aan Zijn voeten om die Goddelijke lessen en hemelse onderwijzing te genieten, die zoeter zijn dan honing en honingzeem. Begeerlijker dan goud, ja dan het fijnste goud.

En die gelukkige en bewelddigde, ja bevoorrechte leerlingen erkennen Christus als de grootste Profeet en Leraar der gerechtigheid. Zij zeggen weleens in heilige aanbidding. "Wie is een Leraar gelijk Hij?" Op die school worden geen grote mensen gekweekt, maar daar is het: "Indien gij niet wordt als de kinderkens, gij zult het Koninkrijk Gods geenszins ingaan". Op die leerschool, op de hemelse academie worden zij al maar dwazer en blinder in zichzelf. Een grote weldaad wordt het voor hen dat Hij ook ogenzalf voor hen te koop heeft. Op die leerschool worden raadsels opgelost en knopen ontbonden.

Ja, 't heilgeheim wordt aan Zijn vrienden; Naar Zijn vreeverbond getoond (Psalm 25: 7).

En wonderlijk, om er maar niet meer van te noemen, (want waar zou het einde zijn) door dat onderwijs krijgen zij hoe langer hoe meer behoefte aan Zijn onderwijzingen en leringen. Aan Zijn voeten is de beste plaats. En hoe dichter in Zijn tegenwoordigheid hoe meer verborgenheden hun ontdekt worden, ook over de gangen die Koning Jezus maken zal in het einde der dagen. Weleer sprak Hij daarvan in Zijn omwandeling op aarde tot Zijn discipelen, die zo nauw en innig met Hem verbonden waren. Verstonen zij het alles dadelijk? O nee, maar na deze zouden ze het verstaan. En zo is het nog. Christus komt hun in alles toe te lichten, en door Zijn Geest voor te lichten, gelijk wij nu vernemen uit de woorden: "Maar de verstandigen zullen het verstaan". De ogen van het volk dat Gods beeld deelachtig werd op de leerschool van Christus en een plaats kreeg, moet gaan leren dat hun ogen door God de Heilige Geest gedurig geopend moeten worden, om de wonderen van Gods wet te aanschouwen. Christus sprak zelf daarvan: "Maar wanneer Die gekomen zal zijn, namelijk de Geest der Waarheid, Hij zal u in alle waarheid leiden, want Hij zal van Zichzelf niet spreken, maar wat Hij zal gehoord hebben, zal Hij spreken, en de toekomstige dingen zal Hij u verkondigen". "Die zal Mij verheerlijken; want Hij zal het uit het Mijne nemen; en zal het u verkondigen". En verklaart de apostel Paulus: "Maar de natuurlijke mens begrijpt niet de dingen die des Geestes zijn, want zij zijn hem dwaasheid, en hij kan ze niet verstaan, omdat zij geestelijk onderscheiden worden. Maar de geestelijke mens onderscheidt wel alle dingen, maar hijzelf wordt van niemand onderscheiden".

Die dierbare Heilige Geest leidt en leert de uitverkorenen van de Vader en de gekochten van de Zoon. Wat een kostelijk werk om maar steeds hun ogen te openen voor de heerlijkheid van Christus, aan Wie de Vader al het oordeel heeft overgegeven, - en Die eenmaal ten gerichte zal komen, - maar ook te onderwijzen in de verborgenheden van Gods Raad. Van zichzelf weten ze niets en kunnen nergens acht op slaan, omdat ze in de val zelf alle opmerkzaamheid zijn verloren. Wat hebben ze die bediening van de Geest van stap tot stap toch maar nodig en wat moeten ze door Hem overal maar bijgebracht worden, om met een heilig en verlicht verstand er op te letten.

Maar de verstandigen zullen het verstaan. En nu wil "verstaan" niet alleen zeggen het te doorzien en begrijpen, het doel en oogmerk er van gade te slaan, maar het betekent ook te "erkennen". De Heere Jezus deed dat in Psalm 22: 2: 'k Erken nochtans Gij zijt heilig Heer. God roept er Zijn volk toe op in Psalm 68: 16: Erkent die God, Hij is geducht. En in Psalm 100: 2: De Heere is God erkent dat Hij, Ons heeft gemaakt en geenszins wij.

Dat erkennen heeft verschillende betekenissen zeggen de taalkundigen. Bijvoorbeeld, kennen, onderscheiden, toestemmen, de waarheid van iets toestemmen. Een bijzondere onderscheiding is het, want alles is toch genade, om de gangen Gods in het heiligdom, maar ook op het rond der aarde te mogen zien in het ware licht. De tekenen der tijden te mogen onderscheiden, zoals Christus daar Zelf meerdere malen van sprak. Maar vooral om het te mogen aanvaarden, er kinderlijk onder te bukken, ja ons heilig in Gods wegen, die handelingen, die rechtvaardig zijn en vol majesteit te verlustigen. Maar dan moeten wij aan de zijde Gods geplaatst worden. Lot, die zo menigmaal zijn rechtvaardige ziel in Sodom gekweld had, moest door de engel nog uitgedreven worden, nog ingewonnen door God zelf voor de verwoesting van Sodom. Maar zodra de poort achter hem dichtging was het ook afgelopen; dan ziet hij niet meer achterom; dan aanvaardt hij Gods recht. O, dat aanbiddelijke zoete recht van God eist het dat God zo door de wereld heentrekt, om Zijn Naam groot te maken! Op de hoogte van een andere Karmel zal in het eind der eeuwen de ganse kerk uitroepen: "De Heere is God, de Heere is God!"

De kerk moest gereinigd, wit gemaakt, gelouterd worden, om zo in volle heerlijkheid haar Hoofd en Bruidegom tegemoet gevoerd te worden.

Onze vaders schreven zo kernachtig in het laatste artikel van onze Nederlandse Geloofsbelijdenis, dat handelt over het laatste oordeel: "Daarom verwachten wij die groten dag met een groot verlangen, om ten volle te genieten de beloften Gods in Christus onzen Heere".

De Heere Jezus verlangt naar Zijn kerk. Maar door al die beproevingen en louteringen, verdrukkingen en teleurstellingen gaat die kerk ook verlangen."En de Geest en de Bruid zeggen: Kom, en die het hoort zegge: Kom".

De verstandigen zullen het verstaan en erkennen, dat die volvoering van Gods raad en welbehagen niet langer meer uitgesteld kan worden. De tijd is dan nabij. De laatste der uitverkorenen is dan toegebracht, want geen klauw zal er achter blijven. En de wraak Gods over Zijn vijanden is gekomen.

De maat der lankmoedigheid vol, de verdraagzaamheid Gods ten einde en dan volgt de grote dag van afrekening. En al zijn er dan onder van hun betrekkingen, ja van hun naaste betrekkingen, zij zullen het verstaan, dat Gods recht het vordert, en erkennen dat Gods eer moet worden verhoogd.

Immers die eer wordt verhoogd in het tandgeknars der goddelozen, zowel als in de zaligheid en heerlijkheid van Zijn volk. O, dat hier reeds erkennen: "De Heer' is recht in al Zijn weg en werk". Dan valt vlees en bloed er buiten, en dan wordt die ziel blij met God; blij met Christus, die in Zijn volle majesteit en heerlijkheid zichtbaar zal verschijnen. Satan zal dan geworpen worden in de poel des vuurs en met zijn macht is het dan voor eeuwig aan een einde.

Doch nog meer. Het ganse schepsel zucht en is in barensnood tot nu toe; vanwege de vloek der zonde zucht die schepping. Toen Christus opstond uit het graf geschiedde er een grote aardbeving, als een antwoord aan dat zuchtende schepsel, dat haar verlossing aanstaande was niet alleen, maar ook verzekerd en gewaarborgd. Straks aan het einde van deze bedeling, dan zal alles met vuur verbranden; in de vlammen opgaan, maar opdat daaruit voortkome, een nieuwe hemel en nieuwe aarde waarop gerechtigheid woont. "De boosdoeners zullen uitgeroeid worden, maar die de Heere verwachten, die zullen de aarde erfelijk bezitten. En nog een weinig en de goddelozen zullen er niet zijn en gij zult acht nemen op hun plaatsen, maar zij zullen er niet meer zijn. De zachtmoedigen daarentegen zullen de aarde erfelijk bezitten, en zich verlustigen over groten vrede".

De verstandigen zullen het verstaan. Alle nevelen en donkerheden zullen dan zijn weggevaagd, en met blijdschap zullen zij dan erkennen, wanneer die grote en doorluchtige dag des Heeren komt. "Dat is de stem mijns Liefsten, ziet Hem, Hij komt springend op de bergen en huppelend op de heuvelen". Zij zullen Zijn gericht erkennen. De ondergang van de wereld aanvaarden, de verlossing van de Kerk tegemoet zien, betuigend met de dichter van Psalm 98:4: Laat al de stromen vrolijk zingen; enz.

Toepassing

Een gewichtvolle en ernstige waarheid, geliefden, waarbij wij thans mochten stilstaan, en die wij nu met een kort woord van toepassing op uw hart mochten binden.

Naar de mate der gave van God ons verleend, hebben wij mogen stamelen van hetgeen in die waarheid verklaard wordt. Wij gaan eindigen, maar God mocht eens beginnen. God trekt hier de scheidslijn.

En nu komt het voor u en mij er maar op aan bij wie wij behoren. **In deze zo ernstige tijden aanschouwen wij de voortekenen van Christus' komst op de wolken des hemels.** Vele vragen rijzen, die betrekking hebben op die doorluchte wederkomst des Heeren. In onzen tekst hebben wij op vele vragen een Goddelijk afdoend antwoord. **Vreselijk zal het zijn slapende door de tijd naar de eeuwigheid te gaan. Als er ooit een tijd geweest is waarin God spreekt, dan is het wel deze tijd. God spreekt door Zijn Woord, maar niet minder in Zijn oordelen.**

Enerzijds worden wij herinnerd in deze hoogst ernstige tijden aan de lankmoedigheid en de verdraagzaamheid Gods. In de gewone loop der tijden sterven er per jaar naar de berekening een vijftig miljoen mensen, maar de laatste jaren is het wel in vervulling gegaan wat Datheen eenmaal zong: "Met hopen varen zij ter helle breed". Ontzaggelijk veel slachtoffers zijn er gevallen waarvan de meesten hun ogen geopend hebben in de buitenste duisternis, waar weinig is en knersing der tanden. Velen voor wie de deur voor eeuwig op het nachtslot te gesloten. Het aardrijk is doorweekt met het oorlogsbloed en het moordenaarsbloed. Anderzijds ook in deze ontzaggelijke tijden is het gewichtige, maar tevens zo dierbare bloed van Christus Gods Zoon nog verkondigd als het enige middel om in een verzoende betrekking met God gesteld te worden. Ontzettend zal het zijn het bloed des Nieuwen Testaments onrein geacht te hebben. O, dat bloed zal eeuwig tegen u getuigen. De weg geweten en niet bewandeld te hebben, uw einde zal mijn onbekeerde medereiziger, zeker zijn: met dubbele slagen geslagen te worden. "Handelt verstandig en laat u tuchtigen.

Kus de Zoon opdat Hij u niet toorne en gij op de weg vergaat, eer Zijn toorn maar een weinig zal ontbranden". Volhard niet langer in uw goddeloosheid, zowel gij die in het openbaar als een goddeloze leeft, als diegene in ons midden zijn, die fatsoenlijk maar bedekt de zonde met koorden trekt. O, God is een kenner der harten en een proever der nieren. Voor Hem zijn alle dingen naakt en geopend; voor Hem is niets verborgen, zowel ons openbaar als ons verborgen leven.

En nu is Gods Hand nog zozeer uitgestrekt tegen ons. **De tekenen van Zijn heilig ongenoegen over de zonde zijn zichtbaar.** God is vergramd over het kwaad der ongerechtigheid, en Hij is uitgegaan uit Zijn plaats, om de ongerechtigheden van de inwoners des lands te bezoeken. Wij moeten wel moedwillig onze ogen sluiten om niet te zien dat de roede van Gods verbolgenheid de versmadende roede over ons is opgeheven; en dat, zoals wij het bezien het aangaat op een algehele verwoesting en verderving. God is de zonde van de wereld zat geworden, maar komt ook Zijn volk te bezoeken met de roede en bittere tegenheden. O, laten wij het maar eerlijk bekennen, wij hebben ons eigen leven maar geleefd, Gods ere niet bedoeld en geen eerbied was er voor de praktijk.

Godsdienst en belijdenis hebben wij overgehouden, maar helaas wat vloekte de beleving veelal tegen onze belijdenis en **wat is God overal in gemist zonder het op te merken en het ter harte te nemen.** Schaamte mocht onze aangezichten wel bedekken en wij mochten het wel elkander toeroepen in deze ure: "Beef voor het aangezicht des Heeren".

Wat zal uw deel vreselijk zijn onbekeerde medereiziger, die doorgaat in uw eigen weg en niet vernederd wordt onder de slaande hand des Heeren. Wat de Heere betuigt in Zijn Woord, is op u van toepassing: "Al Mijn Raad verworpen en Mijn bestraffing niet gewild". Het einde zal onherroepelijk zijn: "Ik zal spotten, wanneer uw vreze komt". Uw leven krijgt gij straks terug, uw verharding zal tot uw eeuwige verwoesting leiden, zodat er geen genade meer is. God rekent af en dat zal niet meevallen. Hier zonder God geleefd en straks zonder God sterven, om dan eeuwig Zijn aangezicht te moeten missen en Zijn toorn eeuwig te moeten dragen.

O jongen, o meisje, breekt toch met de zonde, verlaat de slechtigheden en leef. De goddeloze verlate zijn weg en hij bekere zich tot de Heere. Hoe goddeloos u ook bent, al had u Manasse's ongerechtigheden en de schulden van Saulus, die Gods kerk en knechten verdrukt en vervolgd hebben, er is nog genade bij God te vinden. Ja, al waren uw zonden als bloed en als karmozijn, al hebt u een Morenhuid en hebt u tot op dit ogenblik in alle gruwelen geleefd; hebt u smart van de zonde, bent u de zonde moe? O, daar is hoop aan Gods zijde. Al zeggen ze in uw hart: "Het kan niet meer; het is te laat". De Heere Jezus zegt daarentegen: "Wat onmogelijk is bij de mensen, is mogelijk bij God". **Het zijn niet uw zonden, die u uit de hemel zullen houden, maar alleen uw ongeloof, uw afblijven van Christus, om door Zijn bloed verzoend, gereinigd en geheiligd te worden.** God heeft geen lust in de dood des goddelozen, maar daarin dat hij zich bekeert en leeft. Bij God is veel vergeving opdat Hij gevreesd wordt. Christus stierf voor goddelozen. Hij gaf Zich voor zulken in de dood om aan Gods recht te voldoen en hen te verlossen van alle ongerechtigheden.

O ik bid u jong en oud, versmaadt toch de aanbidding der zaligheid niet. "Heden indien gij Zijn stem hoort, zo verhardt uw hart niet".

En allen, die uitwendig burgerlijk en godsdienstig leeft, maar vreemd bent van de genade Gods in Christus en heimelijk uw hoop vestigt op uw farizees leven, misleid uw arme ziel toch niet. U bent niet anders dan een wit gepleisterd graf, van buiten wel schoon, maar van binnen vol van doodsbeenderen en onreinheid. Bedenk toch dat wij voor God moeten worden wat we zijn, opdat God in Christus voor ons zal worden wat Hij is. Nooit door Gods Geest overtuigd, nooit door God ontdekt, nooit bedroefd naar God geworden, nooit beleefd dat het werd buiten hoop, nooit een tijd gekend dat Gods deugden u liever waren dan uw eigen leven, nooit zondaar voor God geworden.

Wat zult gij uzelf bedriegen voor de eeuwigheid, al spreekt u soms ook van een verandering die u doorleefd hebt, van angsten en benauwdheden. Ja, van kennis van de Heere Jezus Christus, maar alles zonder dat u door de enge poort van waarachtige bekering op de weg des levens bent gebracht. O, er zijn wat mensen die behouden zijn zonder dat zij verloren gingen. Ik weet wel, niemand kan u er van af brengen; krampachtig houdt ge uw valse gronden vast, maar wij moeten ons vrijmaken van uw bloed. Straks komt de tijd der benauwdheid; de oven zal zo heet gestookt worden in het laatste der dagen. Al wat dan niet van God is gaat als schuim over de smeltkroes, en u zult de beproeving niet kunnen doorstaan. En in de dag des oordeels zal het in uw oren klinken: "Ik heb u nooit gekend".

Vraag nog om bekeerd te worden, God geve u nog ogenzalf opdat u zien moogt. God kan de bedekselen der schande, al uw vijgenbladeren nog van u wegnemen en uw ziel bekleden met de gerechtigheid en heiligheid van Christus.

Er zijn er nog onder ons die beven bij de gedachte aan de dag der loutering, voor u heb ik ook nog een woord. Iets van Gods heiligheid en rechtvaardigheid leerde u kennen in uw leven. U bent Gods recht wel eens toegefallen, maar uw leven is nooit afgesneden. Jakob kreeg aan Bethel wel dierbare genade, en hij zag wel een ladder, hetwelk Christus was, een belofte, en een toezegging, maar bij bleef Jacob. Bij Pniël werd hij Israël. Daar sneed Gods recht hem af, en nam God hem over voor tijd en eeuwigheid. Hij was hinkende aan zijn heup, maar de zon ging op toen hij door Pniël ging.

O, dat u niet langer kon rusten in hetgeen geschied was, en dat het van een onderhandelen eens tot een afhandelen komen mocht.

Nu zijn de schuddingen en slingeren vaak zo veel, ook bij de gedachte aan wat te wachten staat, omdat het nog altijd in uw hart een beweeglijk Koninkrijk is.

Het is een teken des tijds, dat alles zo rust in hetgeen waar God geen rust in heeft.

Och, mocht God ons nog eens doen ontwaken, en als een goddeloze rechtvaardigen, en brengen tot die volle verzekerdheid des geloofs, die in de vrucht openbaar zou worden.

Volk des Heeren, veel ligt er in deze waarheid tot beschaming en verootmoediging.

Toen God het rijk der tien stammen liet wegvoeren naar Assyrië en Juda naar Babel, had dat zijn oorzaak in de verlating des Heeren en het na wandelen naar afgoden. Lange jaren was dat volk gewaarschuwd en vermaand. God had het op allerlei wijze geprobeerd om hen tot inkeer te brengen en tot wederkeer tot de God des Verbonds op te wekken. Maar het was alles tevergeefs geweest. In die zeventigjarige ballingschap werd de kerk gelouterd. God heeft Zijn doel bereikt en na de ballingschap leest u niet meer dat zij de afgoden na wandelden.

De loutering van Gods kerk staat voor de deur.

Wat is de glans, van het ware Sion geweken, wat een zwarte rouwfloers, ligt er overal op Gods kerk verspreid.

God onderhoudt zijn volk nog wel, maar wat is het gemeenschapsleven ver weg.

Wat een veraf leven, bijna geen onderscheid meer tussen de wereld en de kerk.

De vreze Gods is ver weg, en waar houden wij ons nog mee in het leven?

De meesten van Gods volk ontbreekt de dadelijke geloofsoefeningen, en waar wordt er nog smart over gevoeld en leed over gedragen?

Hoe weinig wordt Christus gekend tot rechtvaardigmaking en nog veel minder tot heiligmaking.

Wat wordt Gods Geest bedroefd en uitgeblust door ons geesteloos leven, handelen en wandelen.

"Och of mijn hoofd water ware en mijn oog een springader van tranen om dag en nacht te bewenen de breuk van de dochter mijns volks". Wat zou het ons ter harte moeten gaan. Maar wat zijn er weinig levende klachten en opmerkingen dat de Heere staat op de drempel om te vertrekken. God kwam met zijn oordelen, de wereld vloekt en spot, en Gods volk zwijgt.

O, dat God nog eens deed ontwaken uit de slaap waarin wij al zolang neerliggen.

Christus komt met de wan in Zijn hand om Zijn dorsvloer te doorzuiveren.

Kaf wordt aangezien voor koren.

Veel dat wij houden voor Gods werk, is nooit door God gewerkt.

Vele vlekken en smetten kleven ons aan en er is geen oog voor.

Och, of wij onze belijdenis eens zat werden, en voor God in de schuld vielen, schreeuwend om dat bloed van Gods Zoon, dat reinigt van alle zonden.

Dat we haten mochten de rok, die van het vlees besmet is.

We moesten wel walgen van al het vlees dat wij meedragen, en waarvan de stank ons tegen komt in de kerk.

De Geest des oordeels en der uitbranding mocht ons geschonken worden, en de Geest mocht Zijn werk eens doen tot verlating van de zonde, en tot een wandelen in de rechte wegen des Heeren.

God gaat Zijn volk louteren in de smeltkroes.

Toen de vrienden van Daniël in de oven kwamen, verbrandden wel de touwen, maar aan hun klederen was zelfs de rook des vuurs niet. Wat waren zij gelukkig.

Het is te vrezen, dat wij brandwonden zullen oplopen. Gods Woord spreekt van een behouden worden als door vuur.

En zie volk des Heeren, dat Gods volk niet zal verbranden, daar staat een Drie-enig God Borg voor. Hij zit bij de oven en zal niet toelaten, dat de rechtvaardige wankele. We mochten op de loutering betrekking krijgen, hoe smartelijk het ook voor ons vlees zal zijn, God wordt er door verheerlijkt.

En het einde zal zijn:

*Gelijk een duif, door 't zilverwit,
En 't goud, dat op haar veed'ren zit,
Bij 't licht der zonnestralen
Ver boven and're voog'len pronkt,
Zult gij, door 't Godd'lijk oog belonkt,
Weer met uw schoonheid pralen.
Wanneer Gods onweerstaanb're hand
De vorsten uit het ganse land
Verstrooid had en verdreven,
Ontving zijn erfdeel eed'ler schoon,
Dan sneeuw, hoe wit zij zich vertoon',
Aan Salmon ooit kon geven.*

God zegene tot die einden de overdachte waarheid, en heilige het alles aan onze harten tot de ere van Zijn Naam. Hij wekke de zielen van Zijn volk op, om gelovig uit te zien naar de triomfantelijke komst van Vorst Immanuël, en om dan zo de Heere tegemoet gevoerd te worden in de lucht en in de wolken om altijd bij de Heere te zijn.

Amen.